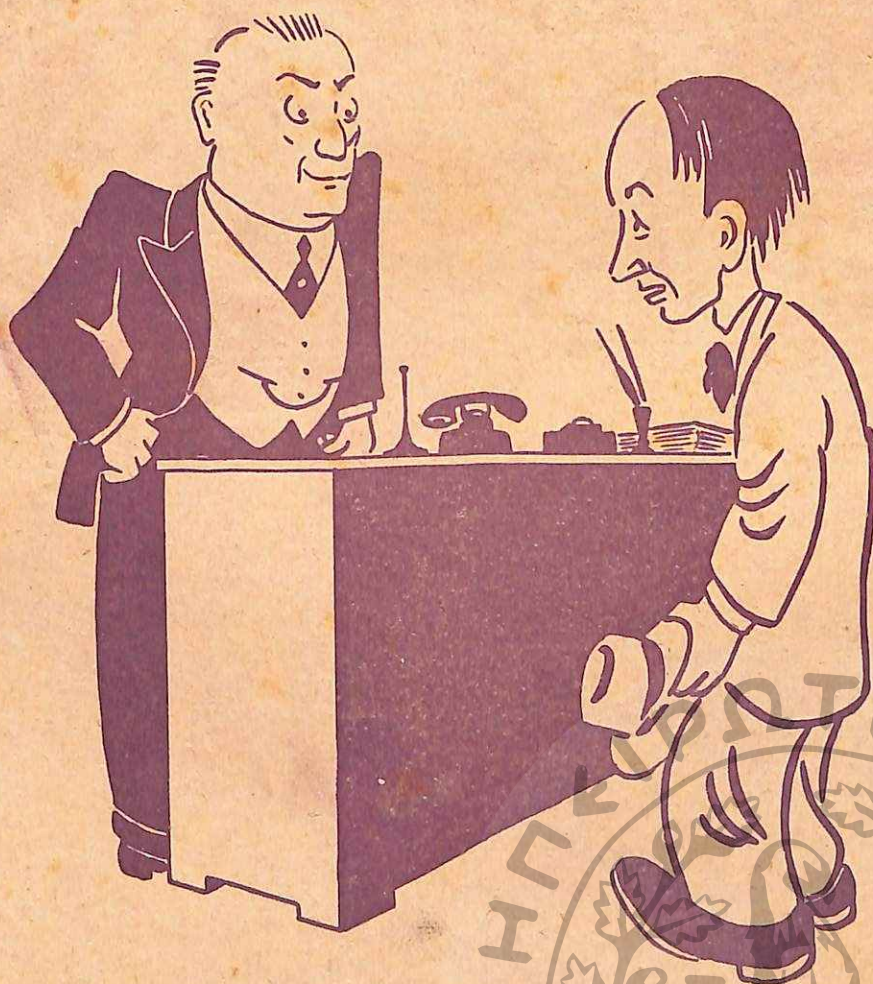


Ο ΔΕΛΤΑΪΣ ΤΟ ΠΑΡΟΔ

ΑΛΑΘΑΣΤΟΣ ΘΕΡΑΠΕΙΑ



ΠΑΣΧΩΝ : Γιατρέ, σώσε με, κάθε βράδυ μόλις πέσω να κοιμηθώ, με πιάνει κάτι και πέφτω κάτω απ' τὸ κρεβάτι μου.

ΙΑΤΡΟΣ : (Κατόπιν σοβαρᾶς σκέψεως). Εἰς τὸ ἐξῆς νὰ κοιμᾷσαι κάτω ἀπ' τὸ κρεβάτι.

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΚΟΙΝΟΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣΜΑ ΚΑΜΦΟΡΑΣ ΔΙΑΛΕΛΥΜΕΝΗΣ ΕΝ ΥΔΑΤΙ ΤΟ Tonocardol



Αλλά σταθερόν διάλυμα της χημικής ενώσεως

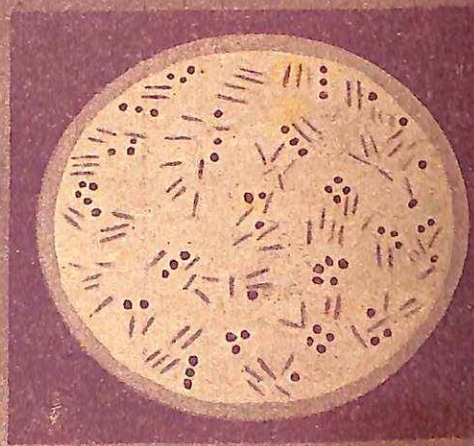
PENTAMETHYLENETETRAZOL.

Αριστον γενικόν διεγερτικόν Ι-
διαιτέρως δὲ τῆς ἀναπνοῆς Α-
ναληπτικόν τῆς κυκλοφορίας.

Φύσιγγες 1cc Σταγόνες

ΤΟ LACTOSAN

ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΣΥΜΒΙΩΣΙΣ ΤΩΝ
ΓΑΛΑΚΤΙΚΩΝ ΦΥΡΑΜΑΤΩΝ
ΚΑΛΛΙΕΡΓΗΘΕΝΤΩΝ ΕΝ ΖΩΜΩ
ΠΑΡΑΓΟΝ ΕΝ ΤΩ ΕΝΤΕΡΩ
ΟΞΙΝΟΝ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ



Α ΣΥΜΒΙΒΑΣΤΟΝ
ΜΕ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΟΝΤΩΝ ΤΗΣ ΣΗΨΕΩΣ

Τὸ Σαλόνι τοῦ Γιατροῦ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΩΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ : ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 32

ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΛΕΟΝΑΡΔΟΣ

ΚΑΤΟΙΚΙΑ Ν. ΣΜΥΡΝΗΣ ΤΕΡΤ. 76 ΑΡ. 1

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ — ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΚΩΣΤΑΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΑΛΚΑΙΟΥ 1 - 3 ΤΗΛ. 70-401

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 60

ΤΙΜΗ ΦΥΛ. 5

ΕΤΟΣ Γ' ΑΘΗΝΑΙ ΙΟΥΝΙΟΣ 1938 - ΤΕΥΧΟΣ 27

ΤΑ ΠΕΝΘΗ ΜΑΣ

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΦΩΚΑΣ

Για πρώτη, — ἄς ἐλπίσουμε δὲ καὶ γιὰ
τελευταία φορὰ — ἀναγκάζεται τὸ «Σα-
λόνι τοῦ Γιατροῦ» τὴν πρώτη
αὐτῆς σελίδα του, τὴν πάντα εὐ-
θυμῇ καὶ κεφατῇ, νὰ τὴν ἀ-
φιερῶσιν σήμερον στὴν ἐκκληρώσι-
νός ἱεροῦ ἀλλὰ καὶ τόσο θλι-
βεροῦ καθήκοντος: στὴν ἐξαρκί-
αν τῶν τόσων ἀρετῶν ἑνὸς ἀπὸ
τοὺς ἐκλεκτοτέρους φίλους καὶ
συνεργάτας του: τοῦ ἀειμνήστου
Περικλῆ Φωκά.

Ὁ Περικλῆς Φωκάς, ὁ ἀκού-
ραστος, θερμῶν τῆς Ἐπιστή-
μης τοῦ Ἱπποκράτους, ὁ ἀφιε-
ρωθεὶς ἐπὶ ἑτὶ μακρὰ στὴν ὑ-
πηρεσίᾳ τῆς Πατρίδος, προσφέ-
ρων ὡς στρατιωτικὸς ἰατρός τὴν
πολύτιμον ἰατρικὴν του συμβου-
λὴν καὶ βοήθειαν σὲ μυριάδες
ἐλλήνων στρατιωτῶν, ὁ Πери-
κλῆς Φωκάς, ποὺ μετέσχε σὲ
ὅλους τοὺς μεγάλους πολέμους
μας, σὴν τὸς τοσούτους καὶ τοσούτους
πολεμιστάς μας ἀπὸ τὰ νύχια
τοῦ χάρου, ὁ Περικλῆς Φωκάς
ποὺ γιάτρειε τῆς ἀσθενείας τοὺς
ὄχι μόνον μὲ τὰ μέσα τῆς Ἐπι-
στήμης ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ἀστεί-
ρευτὴ αἰσιοδοξίαν του, μὲ τὸ γέ-
λοιό του, μὲ τ' ἀθάνατα ἀστεῖα
του ὁ Περικλῆς Φωκάς ποὺ οἱ
φίλοι καὶ ἀναγνώσται τοῦ «Σα-
λονιού» μας τὸν γνώρισαν ὡς ἀμί-
μητο εὐθυμογράφο στὰ χαριτω-
μένα, στὰ ἀπαράμιλλα εὐθυμο-
γραφήματα του, δὲν ὑπάρχει πλέ-
ον. Τὸν θέρισε ὁ θάνατος, στὴν
ἀκμὴ ἀκόμῃ τῆς ἡλικίας του,
κι' ἔτσι ἀπεστέργησε ὄχι μόνον
τὴν οἰκογένειάν του ἀπὸ ἑνὸς με-
γάλου προστάτη, ἀλλὰ στέργησε
καὶ μᾶς ἀπὸ ἑνὸ φίλο καὶ συ-
νεργάτη πολυαγαπημένο καὶ ἀνε-
κτίμητο.

Εἶναι εἰλικρινὴς καὶ βαθειὰ ἡ λύπη
μας γιὰ τὸν χαμὸ τοῦ Περικλῆ Φωκά,
καὶ ἡ ἀνάμνησις του δὲ μείνῃ χαραγμένη
παντοτείνᾳ στὴν καρδιά μας.

Τὸ «Σαλόνι τοῦ Γιατροῦ» πενθεῖ μαζὺ
μὲ τὴν οἰκογένειαν τοῦ καλοῦ μας φίλου

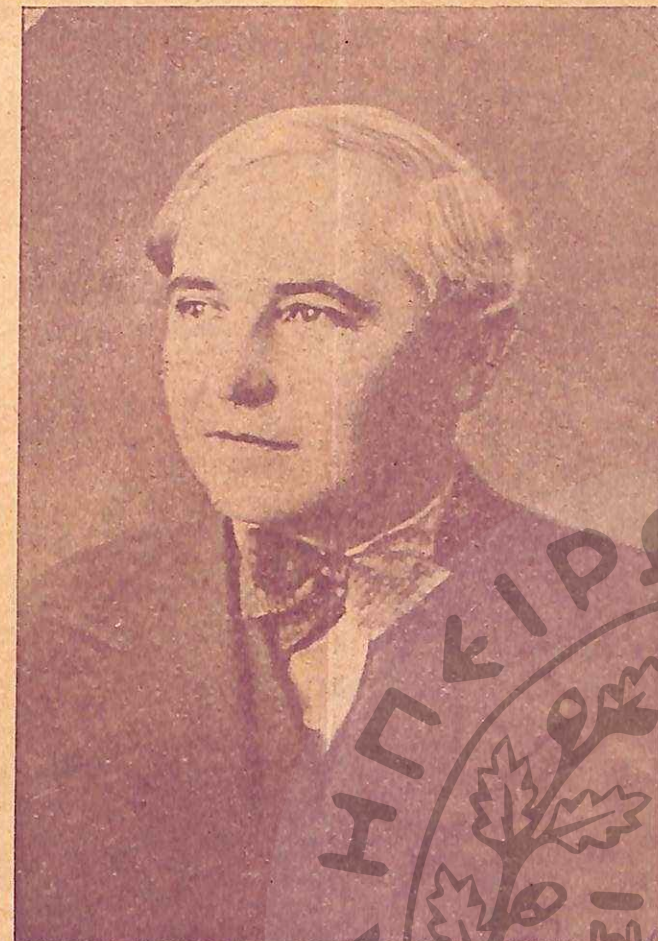
Ὁ κύριος Γιάγκος Ἀργυρόπουλος ἐ-
ξερφώνησε τὸν κάτωθι συγκινητικὸν ἐπική-
δειον πρὸ τῆς σωροῦ τοῦ Περι-
κλῆ Φωκά:

Πολυκλαυστε Φίλε.
Δε σὲ κλαίνει σήμερον μόνον οἱ δικοὶ
σου, οἱ φίλοι σου καὶ γνωστοί, σὲ
πενθεῖ καὶ θηνεῖ μαζὺ μᾶς ὁ
κόσμος, ὁ κόσμος τῶν ἀν-
θρώπων ποὺ σὲ περιμενε γιὰ νὰ
τοῦ δώσης τὴν ὑγείαν, νὰ τον ἐν-
θαρρύνῃς μὲ τὰ λόγια σου
τὰ πειστικά καὶ μὲ τὰ μέσα τῆς
ἐπιστήμης σου, ποὺ ἔχουν ἑνὸς
ἐκλεκτοῦ τῆς.

Ἀγαπητέ μου γιατρέ καὶ φίλε.
Ὡς ἀνθρώπος, ὡς ἡγετὴς ὅλος
αἰσθημα, μὴ θερμὴ καρδιά γιὰ
ὅλους. Ὡς γιατρός, πολυτιμος,
ἀνοιχτόμυαλος, μὲ τὴν σοφίαν τῆς
γνώσεως, καὶ μὲ τὴν γνῶσιν τῆς
πολύτιμης πείρας σου.
Ἦσαν ὁ ἀγαπημένος ὅλων
μας. Σὲ νοιώθαμε ὄχι μὰ σὰ
φίλο καὶ γιατρά, ἀλλὰ σὰ δικό
μας, σὰν ἀνθρώπο τῆς οἰκογενει-
ας του, ὁ καθένας ἀπὸ μᾶς. Γι'
αὐτὸ καὶ σὲ καταστρεψάμε πολ-
λὰς φορὰς ἐνήμερο ἀτομικῶν ὑπο-
θέσεων, γιὰ τὴν ἡσυχίαν καὶ
ἰδιαίτερης ἐμπιστοσύνης. Ὑπῆρ-
ξες ἑνὸς ἀνώτερου ἀνθρώπου, ποὺ
εἶχε καταλάβει τὸν προσορισμὸ
τῆς ἀποστολῆς του.

Ὁ Θεὸς ἠθέλησε, ἀγαπητέ Περι-
κλῆ, νὰ σὲ πάρῃ νέον ἀκόμα, τόσο
χρήσιμο γιὰ τοὺς δικούς σου, τοὺς
ἀγαπημένους σου, χρήσιμος γιὰ ὅ-
λους. Ἀφῆναις, ἀγαπητέ Περικλῆ
δυσαναπλήρωτο κενό. Ἐστὶ θέλη-
σε ἡ Θεῖα βούλη. Ποῦδς μπορεῖ νὰ
εἰσελθῇ στὸ ἀνεξεχνήσιμο τὸν σκέ-
ψων τῆς Θεῖας παντοδυναμίας.

Ἡ θερμὴ ἀγάπη τῶν πονεμένων
δικῶν σου, ποὺ σκληρὰ δοκιμάζο-
νται σήμερον, ἡ ἀγάπη τῶν φίλων σου, ἡ
(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν 4ην σελίδα)



TONIC

ΑΝΑΙΜΙΑΙ - ΑΝΑΡΡΩΣΙΣ
ΕΝΔΟΜΥΙΚΩΣ ΙΝΕΣΙΣ

QUINQUIN

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΕΝΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΑΡΧ. ΔΥ. ΚΑΛΕΚΑΝΣΕΩΝ

ΑΝΑΡΡΩΣΙΣ - ΕΝΔΟΜΥΙΚΩΣ ΙΝΕΣΙΣ - ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ

ΚΑΙ ΑΛΛΗ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΑΠΩΛΕΙΑ

ΑΝΤΩΝΗΣ ΔΕΣΠΟΤΟΠΟΥΛΟΣ

Δέν είχε προφθάσει ακόμη το φύλλον μας να τεθεί εις τα πιεστήρια, όταν μάς ανηγγέλθη και άλλος τραγικός και αίφνιδιος θάνατος αγαπητού φίλου: του Ιατρού 'Αντώνη Δεσποτοπούλου.

Ήταν φαίνεται μοιραίοις τὸ «Σαλόνι τοῦ Γιατροῦ» στὸ φύλλον τοῦ αὐτοῦ νὰ πενήθησιν τοὺς προσφιλεστέρους τοῦ φίλους. Ἐχασε τὸν αἰμύνηστο Περικλῆ Φωκά καὶ ἤδη ὁ ἀταίσιος χάρος ἤλθενά κλειψῇ γιὰ πάντα τὰ μάτια τοῦ 'Αντώνη Δεσποτοπούλου ἀνθρώπου καὶ ἐπιστήμονος μὲ χαρακτηριστὴ ἀδαμάντινο μὲ καρδιά πραγματικὰ ἀγγελική.

Συνθίζεται στὶς νεκρολογίες νὰ ξεχνᾶμε τὰ ἐλαττώματα τοῦ θανόντος καὶ νὰ ξεαίρουμε μόνον τὰ προσόντα του, καμμιά φορὰ μάλιστα νὰ ξεαίρουμε προσόντα ἀνύπαρκτα. Ἀλλὰ γιὰ τὸν 'Αντώνη Δεσποτόπουλο καὶ νὰ θέλαμε δὲν θὰ μπορούσαμε νὰ κρύψουμε ἐλαττώματα, γιατί ὁ αἰμύνηστος, ὁ πολυαγαπημένος 'Αντώνης, ἦταν πραγματικὰ καὶ ἀληθινὰ μίᾱ ἀπὸ τὶς προνομιούχες ἐκείνες φύσεις ποὺ ἦσαν προικισμένες μὲ καλωσύνη ἀπέραντη μὲ καλωσύνη ποὺ δὲν τὴν ἐσχίαζε τὸ παρὰ μικρὸ ψεγάδι.

Ποῶς γνώρισε ἀλήθεια τὸν 'Αντώνη Δεσποτόπουλο, ἔστω καὶ γιὰ στιγμή χωρὶς νὰ κατακτηθῇ ἀπὸ τὴν καλὴ του καρδιά, ἀπὸ τὴν φυσικὴ του εὐγένεια, ἀπὸ τὴν εὐλικρίνειά του, ἀπὸ τὸν αὐθόρμητο καλὸ λόγο του, ἀπὸ τὴν βαθειὰ του εὐσυνειδησία ὡς ἀνθρώπου καὶ ὡς ἐπιστήμονος;

Γι' αὐτὸ καὶ ἡμεῖς ποὺ εἴμαστε φίλοι τοῦ 'Αντώνη καὶ ποὺ τὸν γνωρίσαμε βαθειὰ, ἡμεῖς ποὺ τὸν θαυμάσαμε καὶ τὸν ἀγαπούσαμε, ὅπως θαυμάζει καὶ ἀγαπᾷ κανεὶς τὸν πραγματικὰ ἀνώτερο ἄνθρωπο, ἡμεῖς εἴμαστε πραγματικὰ ἀπαρηγόρητοι. Ἀλλὰ ἀπαρηγόρητη καὶ περιλυπη γιὰ τὸν αἰετο καὶ ξαφνικὸ θάνατό

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΦΩΚΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 3ης σελίδος)

ἀγάπη ὅλων μας θὰ διατηρήσῃ ζωηρὰ τὴν ἀνάμνησί σου σὰ κατὰβαθα τῆς ψυχῆς μας. Τέτοια παιδιὰ, τέτοιοι σύζυγοι, τέτοιοι ἀδελφοὶ καὶ φίλοι δὲν λησμονοῦνται ποτέ.

τοῦ εἶναι καὶ ὅλη ἡ τάξις τῶν ἱατρῶν τῶν Ἀθηνῶν, ποὺ τὸν ἐξετίμησαν ὡς συνάδελφο λαμπρὸ καὶ ὡς ἐπιστήμονα ἀξέραιο. Ἀπαρηγόρητοι καὶ περιλυποὶ εἶναι καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ στὴν μακρὰ σταδιοδρομία τοῦ ὁ Δεσποτοπούλου τοὺς παρέσχε τὰ



πολύτιμα φῶτα τοῦ ὡς ἱατροῦ καὶ ποὺ τοὺς ἐνέεινε τὴν ὑγεία τους καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη τους στὴ ζωή.

Σπάνια γινώσκω ἀγαπήθηκε τόσο πολὺ ἀπὸ τοὺς ἀρρώστους του.

Στὴν ἐκκλησία ποὺ συγκεντρώθησαν πλήθῃ κόσμου γιὰ νὰ τοῦ δώσουν τὸν τελευταῖο ἀσπασμό, εἶδαμε τὸν κόσμον νὰ κλαίῃ μὲ σπαραγμὸ γιὰ τὸν θάνατό του.

Εἶδαμε ἀπλοὺς σιδηροδρομικοὺς τοῦ ΣΠΑΠ τοῦ ὁποῖου ὑπῆρξε ἐπὶ ἔτη ἀρχιάρχος νὰ τὸν κατασπάζωνται μὲ τὰ δάκρυα σὰ μάτια, συναδέλφους τοῦ ἀπὸ τὸν «Εὐαγγελισμό» ὅπου ἔδρασε λαμπρὰ ἐπὶ ἑξ ὀλόκληρα χρόνια συντετριμμένους ἀπὸ τὴν λύπη, εἶδαμε ἀνωτέρους ὑπαλλήλους τοῦ Ὑπουργείου Ὑγείνης τοῦ ὁποῖου ὑπῆρξε πολὺ τιμιος λειτουργὸς ὁ Δεσποτόπουλος, ἀμύλητους νὰ ἀποχαίρετοιν μὲ ἀφαιτη φιλίῃ τὸν αἰμύνηστο 'Αντώνη.

Ἄν ὁ Δεσποτόπουλος ὡς ἄνθρωπος ὑπῆρξε ὑπόδειγμα τιμότητος, ἀγαθότητος καὶ καλωσύνης, ὡς γινώσκω ὑπῆρξε μενᾶτος μύστις τῆς ἐπιστήμης τοῦ Ἱατροκράτους. Τὴν ἱατρικὴ τὴν ἐλάτρευε, τὴν ὑπερέτασε μὲ πίστι καὶ ἀφοσίωσι. Πῆγε, ἀπεσταλμένος τοῦ Κράτους σὰς Ἰνδίας καὶ τὰς Φιλιππίνες γιὰ νὰ μελετήσῃ τὴν φοβερὴ ἀρρώστεια, τὴν λέπρα. Ἡ ὑγεία του ἐκλονίσθη ἀπὸ τὶς ταλαιπωρίες καὶ τοὺς κόπους τοὺς ὁποῖους ὑπεβάλλετο γιὰ νὰ ἔλθῃ ἀρωγὸς καὶ σωτὴρ τῶν δυστυχισμένων λεπρῶν. Μετεπῆδησε τότε στὴν φυματολογία ὅπου ἐπίσης ἀνέπτυξε σωτήριο δράση. Ποτέ δὲν συνέδεσε τὴν ἐπιστημονικὴ του προσπάθεια μὲ τὸ κέρδος, ὑπῆρξε ὁ ἀφιλοκερδὴς θεράπων τῶν φτωχῶν ἀρρώστων, ποὺ μὲ τὸν θάνατό του χάνουν ἕναν ἀνεκτίμητο προστάτη καὶ φίλο.

Αὐτὸν τὸν μεγάλον γινώσκω, τὸν ὑπέροχον χαρακτηριστὴ καίμε σήμερα. Τὸ «Σαλόνι τοῦ Γιατροῦ» καὶ ἡ Διεύθυνσίς του, ποτέ δὲν θὰ ξεχάσουν τὸν Δεσποτόπουλο, γιατί ὁ πολὺκλαυστος 'Αντώνης ὑπῆρξε μίᾱ ἀπὸ τὶς φυσιογνωμίες ἐκεῖνες ποὺ μένουν φωτεινὸ παράδειγμα στὴν ἀνθρώπινη κοι-

νωνία.

Στὴν οἰκογένεια τοῦ πολυκλαύστου νεκροῦ τὸ «Σαλόνι τοῦ Γιατροῦ» εὐχεται νὰ τοὺς χαρίσῃ ὁ ὕψιστος τὴν παρηγοριά γιὰ τὴν ἀπώλεια αὐτὴ τὴν τραγικὴ ποὺ εἶναι ἀληθινὰ δυσαναπλήρωτη.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΙΑΤΡΩΝ ΤΗΣ ΥΠΑΙΘΡΟΥ

Μιά νύχτα ρωμαντισμοῦ καὶ κινδύνου

Ἐπιστρέφοντας ἀπὸ τὰ χωριά ὅπου ὅλη τὴν ἡμέραν ἐγύριζα μὲ τὸ ἀλογό μου γιὰ νὰ ἰδῶ τοὺς ἀρρώστους μου, κατὰ-κοπος μὲ διάφορα συναισθήματα, καὶ μὲ ποικίλες ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴν ἐξάσκησιν τοῦ ἱατρικοῦ ἐπαγγέλματος σὲ μίᾱ ἐπαρχία, ξαπλώθηκα σὲ μίᾱ πολυθρόνα στὸ μπαλκόνι τοῦ σπιτιοῦ μου, γιὰ νὰ ἀφίσω ἐκεῖ τὸ σῶμα ἐνὸς πολὺ κουρασμένου ἀνθρώπου. Ἦτο καλοκαίρι, ἡ βραδυὰ ἦτο σελήνη φωτῆ, μαγευτικὴ!! Ὁ ἰδρώτας μου εἶχε ποτίσει ὅλα μου τὰ ρούχα. Δὲν εἶχα καμμιά ὄρεξι νὰ φάγω. Ποθοῦσα μονάχα λίγη ἀνάπαυσι.

Ἡ γυναῖκα μου, ἡ γυναῖκα τοῦ γινώσκω τοῦ γινώσκω σ'ἕνα χωριὸ εἶναι ἡ μόνη συντροφιά, ἡ μόνη παρηγοριά του, μοῦφερε ἕνα καφφέ.

Ἡ νύχτα προχωροῦσε, καὶ σιγὰ σιγὰ ἄπλωνε τοὺς πέπλους τῆς, καὶ ὅλα τὰ ἐσκέπαζε, καὶ ὅλα τὰ ἐκείμιζε. Ὅλοι οἱ χωρικοὶ κουρασμένοι καὶ αὐτοὶ ἀπὸ τῆς ἀργατειῆς τους, ἐκοιμοῦντο ἔξω στῆς αὐλὲς τους. Ποῦ καὶ ποῦ τὰ γαυγίσματα τῶν σκυλῶν, τὰ μοναδικὰ αὐτὰ ραδιόφωνα, διέκοπταν τὴν κοιμισμένη γαλήνη τοῦ χωριοῦ καὶ τῆς ὁμορφῆς νύχτας.

Πίνοντας τὸν καφφέ μου, καὶ κουβενιάζοντας μὲ τὴν γυναῖκα μου ἤμουν εὐνοχισμένος, ξαπλωμένος στὴν πολυθρόνα μου. Τὸ σῶμα ἀρχίζε νὰ νιώθῃ μίᾱ ἀνάπαυσι, καὶ ἡ ψυχὴ μου μίᾱ γαλήνησι, ὕστερα ἀπὸ μίᾱ τόσο φουρτουνασμένη μέρα.

Γιὰ μίᾱ στιγμή ἀκούω τὸν Φιντέλ μου, ἕνα ὁμορφο καὶ ἑξυπνο σκυλάκι, νὰ γαυγίξῃ, νὰ γαυγίξῃ δυνατὰ, ἐπίμονα. Κάποιος ἦτο. Μίᾱ φωνὴ καθαρὴ παιδιαστικὴ ἀκούεται. «Μάριμπα γινώσκω, μάρμπα γινώσκω!» Τὸ σπῆτι ἀναστατώθηκε. Ἡ ὑπηρετρία μπλίνει βιαστικὴ, ἔρχεται εἰς τὸ μπαλκόνι ὅπου ἐκινεζοῦνται εἰς τὰ ὄνειρα τῆς ἀναπαύσεως μου. Δὲν ἐπρόφθασε νὰ μὲ πλησιάσῃ, πίσω τῆς ἐρχόταν ἕνα χωριατόπαιδο μέχρι δεκαεῖς χρόνων, ἐξοσκουφο ἐξοκίμωτο, ξυπόλυτο, ὅζον ἀπὸ ἀρωματικὰς ἀναθυμιάσεις. Μπῆκε στὸ σπῆτι ἀνερώτητα, ἐπέρασε ἀπὸ τὴν κρεββατοκάμαρα, ἀπὸ τὸ σαλόνι, ἀναποδογύρισε καρέκλες καὶ ὅτι ἄλλο εὗρεσκε μπροστὰ του, ἀψηφῶν τὰ γαυγίσματα τοῦ Φιντέλ, ὁ ὁποῖος τὸν κυνηγοῦσε κατὰ πόδας, καθὼς καὶ τῆς μουμουρέας τῆς γυναίκας μου διὰ τὴν ἀναστάτωσι καὶ τὴν χαλασιά τοῦ σπιτιοῦ μας, ἤρθε κοντὰ μου γιὰ νὰ μοῦ εἰπῇ τὴν παραγγελία μὲ τὸ στόμα. Αὐτὴ τὴν ἐντολὴν εἶχεν ἡ ὁποία ὁποσδήποτε ἔπρεπε νὰ ἐκτελεσθῇ.

— Μάριμπα γινώσκω, Μάριμπα γινώσκω, ἔπε ο πατέρας μου νὰ ρθῇς στὸ χωριό, γιατί κοίλοποναί ἡ μάννα μου, καὶ δὲν μπορεῖ νὰ κάμῃ τὸ παιδί, γρηγόρα μοῦπε, τώρα.

Ἀποφασίζω νὰ φύγω, παρὰ τὰς διαμαρτυρίας τῆς γυναίκας μου, τῆς ὑπηρετρίας μου, καὶ τοῦ Φιντέλ μου διὰ τὸ τὸλμημά μου αὐτό.

Ἐφόρτωσα τὰς ἀποσκευὰς μου εἰς τὸ γαϊδουράκι ἐρριζα ἐπάνω ἕνα κιλιμάκι καὶ ἐξεκίνησα πλέον πεζὸς διὰ τὸν τοκετὸν τῆς μάννας.

Ἐβάδισα γρηγόρα γρηγόρα μὲ συνοδοὺς μου ἐβγήκαμε ἀπὸ τὸ χωριό, ἐπήραμε τὴν δημοσίαν ὁδόν, ἐφθάσαμε εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Εὐρώτα καὶ κατόπιν ὁδοιποροῦσαμε τὴν ἀκοροποταμιά. Γιὰ μίᾱ στιγμή ἀπὸ τὸ βούλιαγμα τῆς ἄμμου ἐννοίωσα

Αὐτὴ ἦτο ἡ ἐντολή, ὁ ἱσραὲς ὁ ὁποῖος ἔπρεπε νὰ ἐκτελεσθῇ. Ἐρριζα μίᾱ πεταχτὴ σκέψιν στὴ πρόχειρη ἀνάπαυλά μου, καὶ ἐσηκώθηκα γιὰ τὸ καθήκον ποῦ γιὰ τὸ γινώσκω σὲ κάθε στιγμή εἶναι ὁ ὑπέρτερος θεὸς καὶ ὁ ἀνώτερος Δικτάτωρ τῆς ψυχῆς. Ἐδῶκα ἐντολὴν νὰ μοῦ ἐτοιμάσουν τὸ ἀλογό μου, καὶ ἐτοιμάσα τὰς ἱατρικὰς μου ἀποσκευὰς δι' ἕνα ὑπαίθριο τοκετό.

Ἀλλὰ ποῖα στενοχωρία μὲ κατέλαβε, ὅταν ἡ ὑπηρετρία μοῦ ἀνήγγειλεν ὅτι τὸ ἀλογό εἶχε κόψῃ τὸ σχοινὶ στὴ καλαμιά ποῦ ἦτο δεμένο καὶ εἶχε φύγῃ. Τὸ δυστυχισμένο τὸ ἔφρον! Κουρασμένο ἀπὸ τὴν ὁλοήμερη πορείαν του, μπορεῖ νὰ εἶχε προῖδη τὴν συνέχεια τῶν βασάνων του καὶ ποῖδ' ἔξυπνο ἀπὸ τὸν κύριο του, ἀντὶ νὰ κοιμηθῇ στὸ σπῆτι του, ἐπῆγε νὰ βρῇ δροσιά κάτω ἀπὸ κανένα δένδρο καὶ ἐκεῖ νὰ ἀναπαυθῇ, ἀνενόηλητα. Τὸ χωριατόπουλο παρακολούθεισεν ὅλην αὐτὴν τὴν κίνησιν καὶ τὴν ἀνησυχία. Ἀτεγκτος ὅμως καὶ ἀδυσώπητος ἐκτελεστὴς τῆς ἐντολῆς διαρκῶς μοῦ ἐφώναζε: «Ἐλα μάρμπα γινώσκω, γρηγόρα». Γιὰ μίᾱ στιγμή στενοχωρημένος ἀπὸ τὴ φυγὴ τοῦ ἀλόγου μου τοῦ εἶπα: «Μὰ πῶς θὰ πάμε τώρα; Τὸ ἀλογό μου εἶναι φευγάτο».

Νὰ, μοῦ ἀπήντησε. Ἐχὼ τὸ γαϊδουράκι. Καὶ μοῦ εἶδει ἕνα μικροσκοπικὸ ζῶον μὲ ἕνα σαμαράκι καὶ χωρὶς κανένα ἄλλο ἐξάρτημα.

Τὸ κακόμοιρο καὶ αὐτό. Ἀφοῦ ὅλη τὴν ἡμέρα εἶχε κάμῃ ὅλες τὶς δουλειὰς τοῦ χωραφιοῦ, ἔπρεπε τὴ νύχτα νὰ μεταφέρῃ καὶ τὸν Μάριμπα γινώσκω. Τὶ νὰ κάμω; ποῦ νὰ εὗρω αὐτὴ τὴν ὥρα τὸ ἀλογό μου; Ὁ «Μάριμπα γινώσκω» διαρκῶς ἀντηχοῦσε σὰν τύμπανον σ' αὐτιά μου, καὶ ἡ ἐπιταγὴ τοῦ καθήκοντος ἴστατο ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν μου.

Ἀποφασίζω νὰ φύγω, παρὰ τὰς διαμαρτυρίας τῆς γυναίκας μου, τῆς ὑπηρετρίας μου, καὶ τοῦ Φιντέλ μου διὰ τὸ τὸλμημά μου αὐτό.

Ἐφόρτωσα τὰς ἀποσκευὰς μου εἰς τὸ γαϊδουράκι ἐρριζα ἐπάνω ἕνα κιλιμάκι καὶ ἐξεκίνησα πλέον πεζὸς διὰ τὸν τοκετὸν τῆς μάννας.

Ἐβάδισα γρηγόρα γρηγόρα μὲ συνοδοὺς μου ἐβγήκαμε ἀπὸ τὸ χωριό, ἐπήραμε τὴν δημοσίαν ὁδόν, ἐφθάσαμε εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Εὐρώτα καὶ κατόπιν ὁδοιποροῦσαμε τὴν ἀκοροποταμιά. Γιὰ μίᾱ στιγμή ἀπὸ τὸ βούλιαγμα τῆς ἄμμου ἐννοίωσα

δυσκολία στὸ βάδισμα καὶ πρὸ παντὸς αἰσθῆται τὴν κούρασι. Ἀπεφάσισα νὰ καβαλικεύσω τὸ γαϊδουράκι γιὰ νὰ περάσω τὴν ἀμμουδιά. Τὸ χωριατόπαιδο μὲ ἐβοήθησε καὶ τὸ μικροσκοπικὸ ζῶον χάρις εἰς τὴν νεαράν ἡλικίαν του ἐφαίνετο πρόθυμα βαστάζον τὸ φορτίον του. Οὕτω πῶς ἐβαδίζαμεν στὴν ὁδὸν τοῦ Εὐρώτα.

Τὸ νανοῦρισμα αὐτοῦ τοῦ δρόμου γιὰ μίᾱ στιγμὴ μ' ἐφερεν εἰς ἀνώτερα πλαίσια ἐνὸς ὄνειροπόλου ρωμαντισμοῦ. Ἡ νύχτα, ἡ σελήνη, τὸ θρόισμα τῶν φύλλων, τὸ κελάρισμα τῶν νερῶν τοῦ Εὐρώτα, ἕνας μελαγχολικὸς θρήνος σὲ κάποιο δένδρο ἐνὸς γκιώνη, τὸ μεταλλικὸ βούισμα τῶν νυχτοπουλιῶν, ὅλο αὐτὰ μέσα στὴ μελαγχολικὴ σιγαλιά τοῦ ἀπείρου μὲ συγκέντρωσαν στὸν ἑαυτόν μου. Ἐχάσα τελείως τὸ παρὸν καὶ γήγισα ὀλόκληρος εἰς τὸ παρελθόν. Θυμῆθηκα τὰ φοιτητικὰ μου χρόνια, θυμῆθηκα τοὺς Καθηγητὰς μου, τοὺς συμφοιτητὰς μου, τὶς καντάδες ποὺ κάναμε στοὺς δρόμους τῆς Νεάπολης, τὰ γέλοια μας στὸ Ζάππειο, θυμῆθηκα τὸ φοιτητικὸ μου δωμάτιο, τὴν παλαιὰ σπιτονοικοκυρά μου, ὅλους τοὺς παλαιοὺς μου φίλους, ὅλες τὶς παλιὰς ὁμορφες φιλεταδοῦλες μὲ τῆς ὁποῖες τὰ χρόνια ἐκεῖνα περριζοῦσαμε μόνάχα σ' ἕνα χαμόγελο καὶ σὲ μίᾱ κρυφὴ ματιά, ὅλο αὐτὸ τὸ παρελθὸν τὸ εὐτυχισμένο, τὸ ἀφρόντιστο, τὸ γελαστό, τὸ χαρούμενο.

Πόσο ἤμουν πανευτυχημένος μέσα εἰς αὐτὴν τὴν καινούργια πολυθρόνα τῶν ὁνείρων μου!!! Ὅποταν ξαφνικὰ, ἀπτότομα, ἕνα τίναγμα, ἕνα πρὸγνιγμα τοῦ γαϊδουριοῦ, μὲ ἐρριξε κάτω σὲ ἕνα χαντάκι. Πᾶνε τὰ ὄνειρα σβύσαν!!! Σηκώθηκα ἄμέσως γεμάτος ὄχι πλέον ἀπὸ ὄνειρα, ἀλλ' ἀπὸ ἄμμος καὶ χώματα, ἐκινήθηκα, ἐβάδισα, εὐτυχῶς δὲν εἶχα πάθει τίποτε. Εὐρέθηκα μόνάχος μου, οὔτε τὸ χωριατόπαιδο οὔτε ὁ συνοδὸς τοῦ ἦτο ἐμπρός μου.

Τὸ καῦμένο τὸ γαϊδουράκι, τὶς οἶδε ἀπὸ ποῖο νυκτερινὸν ὄραμα ἐφοβήθη, καὶ ἀφ' οὗ πρῶτα πρῶτα ἐρριξε ἐμένα χάμω, κατόπιν τὸ ἔσκαψε, ἐμπῆκε εἰς ἕνα μυστάνι καὶ ὑπὸ τοὺς κραδαίνουσας τῆς βαλίστας καὶ τῶν ἐργαλείων μου, ἔτρεχε κατὰδικόμενον ἀπὸ τὸ χωριατόπαιδο ποὺ προσπαθοῦσε νὰ τὸ συλλάβῃ.

Δυστυχῶς τὰ βάσανά μου δὲν ἔληξαν ἔως ἐδῶ. Γιὰ μίᾱ στιγμή μπῆκα στὸ μποστάνι γιὰ νὰ ἀντιληφθῶ περίπου τί κατεύθυνσι ἔλαβον οἱ σύντροφοί μου.

Ἀλλ' ἐκεῖ μέσα εἶχε γίνῃ ἄλλη μεγάλη ἀναστάτωσις. Ὁ Μάριμπα γινώσκω, ὁ φύλακας τοῦ μυστανοῦ, ἀκούσε τὸ θόρυβο, ἔξυπνησε ἀπὸ τὸ τσαρᾶκι του, ὅπου ἐκοιμᾶτο, ἐθεώρησε τὰ τρέχοντα ζῶα ὡς κλέφτες τοῦ μυστανοῦ του, ἀρπάξε τὸ δίκανό του, φώναξε τὰ σκυλιὰ του. Πᾶρτο

RHEOCHOLINE

Η ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΩΤΕΡΑ ΣΚΕΥΑΣΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΧΟΛΟΛΙΘΙΑΣΕΩΣ ΧΟΛΟΚΙΣΤΙΤΙΔΟΣ ■ Η ΠΑΤΙΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΙΚΤΕΡΟΥ

ΣΥΝΙΣΤΩΜΕΝ ΟΛΩΣ ΙΔΙΑΙΤΕΡΩΣ ΤΑ ΔΙΣΚΙΑ

SEDOMINAL

Acide phénylethylbarbiturique Extr. de Belladone Dimethylaminophénazon

Η ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ "ΤΟΥ ΣΑΛΟΝΙΟΥ."

Ἡ ἀνάγκη ἐκπληρώσεως ὀρισμένων ἀπαραιτήτων διατυπώσεων προβλεπομένων ὑπὸ τοῦ νέου περὶ τύπου νόμου, καθυστέρησεν τὴν ἐκδοσιν τοῦ παρόντος τεύχους. Ζητοῦμεν διὰ τοῦτο συγγνώμην ἀπὸ τοὺς φίλους—ἀναγνώστας τοῦ «Σαλονίου», ἐλπίζομεν δέ, ὅτι διὰ τὴν καθυστέρησιν θὰ μᾶς συγχωρήσουν.

ρ' ἀράπη. Οὐτοῦ ρέ.. Καὶ με εἶδε ἀπὸ μακριὰ με ἐξέλεβεν ὡς τὸν κλέφτη τῶν πεπονῶν του, καὶ ἀκάθεκτος με τὸ ὄπλον προτεταμένον, με τὰ σκυλιά του ἀφρίζοντα ἡρώδους κατ' ἐπάνω μου.

Τὰ ἔλασα κυριολεκτικά. Οἱ ρωμαντισμοὶ μου πλεον εἶχαν διαλυθῇ, καὶ ὁ κίνδυνος μεγάλος. Τί νὰ κάμω; πῶς νὰ ἀμυνθῶ; πῶς νὰ σωθῶ;

Εὐτυχῶς ποὺ ἐγνώριζα τὸν Μπάμπη - Γιάννη διότι τὸν εἶχα γιατρεύῃ ἀπὸ μιᾶ βαρεῖα πνευμονία. Ἀρχισα λοιπὸν νὰ φωνάζω δυνατὰ δυνατὰ: Μπάμπη - Γιάννη, Μπάμπη - Γιάννη, καλὸς ἄνθρωπος, καλὸς ἄνθρωπος. Ἡ ἡχηρὰ φωνή μου, εὐτυχῶς με ἔσωσε. Ὁ Μπάμπη - Γιάννης κατάλαβε ὅτι δὲν ἦταν κλέφτης. Κατέβασε τὸ ντουφέκι του, ἐμάζεψε τὰ σκυλιά του καὶ ἤρθε κοντά μου. Με ἐκλήρξε με ἀνεγνώρισε. «Φοῦ νὰ πάρῃ ἡ εὐχή. - Σὺ εἶσαι μωρὲ Γιατρέ, νὰ πάρῃ ἡ ὁρμή. Λοιπὸν γιὰ τὴν θὰ σὲ ντυφάκαγα ὀρισμένα ἂν δὲν φώναζες δυνατὰ». Ἐφαίνετο δὲ πραγματικά στενοχωρημένος διὰ τὸ πάθημά του. Τοῦ διηγήθηκα τὸ ἐπεισόδιον καὶ ἐπροθυμοποιήθη νὰ με συνοδεύσῃ στὸ χωριό, καὶ στὸ σπίτι τῆς ἐπιτόκου. Ἐκεῖ ὅμως πρὸς μεγάλην μου χαρὰν, ἔφθον τὴν ἐπιτοκὸν φυσιολογικὰ τέξον, τὸ χωρι-ατόπαιδο καθισμένο καὶ ἀσθμαίνον τὸ γαῖδουράκι ἡσυχο καὶ ἡρεμο, καὶ τὴν βαλίτσα μου στάθουσιν ἀπὸ τὸ στάσιμον τῶν φυσιολογικῶν ὁρῶν. Ἐκοιμήθηκα στὸ χωριὸ καὶ ἔξω στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ, ἐχαιρέτισα πάλι τὴν σελήνην καὶ τὸ στερέωμα καὶ ἐσυνέχισα τὸν τρίτον ρωμαντισμόν μου.

Τώρα λίγα χρόνια ἔφυγα ἀπὸ τὸ χωριὸ καὶ κάνω ἐδῶ στὴ Καλλιθέα τὸ Γιατρό. Πόσον καλὰ, καὶ ἀκούραστα ἐξασκοῦν ἐδῶ οἱ γιατροὶ τὸ ἐπάγγελμά τους. Κακόμοιροι γιατροὶ τῶν Ἐπαρχιῶν! Ἦρωες τῆς Ἐπιστήμης. Ἦρωες τῆς ζωῆς! .

Παν. Α. Γεωργόπουλος
Ἰατρός - Παθολόγος
Καλλιθέα

ΤΕΡΑΤΟΛΟΓΙΕΣ ΦΟΙΤΗΤΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

ΠΕΤΥΧΗΜΕΝΗ ΕΓΧΕΙΡΗΣΙΣ!

Τὸ «Σαλὸνι τοῦ Γιατροῦ» ἀπὸ σήμερα, ἀρχίζει τὴν διήγησιν διαφόρων τερατολογιῶν τοῦ ἐπὶ 15ετίαν φοιτητοῦ τῆς ἱατρικῆς καὶ οὐχὶ ἀκόμη τελειοφοίτου κ. Θεοδώρου Α., γραμμένων ἀπὸ κάποιον πρωτοετῆ τότε συμφοιτητὴ του καὶ νῦν γνωστὸ ἐπιστήμονα.

«Ὅταν ἦμουν ἀκόμη πρωτοετῆς φοιτητῆς τῆς ἱατρικῆς παιδί ἀκόμη ἀβγαλτο, εἶχα γιὰ συμφοιτητὴ κάποιον Θεόδωρο Δ... . ἓνα λεβεντόπαιδο ὅσα με κεί ἀπάνω, ἀλλὰ ὁ ἀθεόφοβος τόσο ψεύτης ποὺ με τίς τερατολογίες του ἦταν ἕλιος καὶ τὸν ἀράπη ἀκόμη νὰ κάνῃ ἄσπρο.

Τὰ βράδια μετὰ τὰ φροντιστήρια, καθόμαστε σὲ κάποιο καφενεδάκι τῶν Ἐξορχειῶν, παίζαμε καμμιὰ πρέφα, καὶ μετὰ καθένας ἔλεγε καὶ καμμιὰ κουταμάρα γιὰ νὰ περάσουμε τὴν ὥρα. Αὐτὰ ἐννοεῖται γινόντανε κατὰ τὸ τέλος κάθε μηνὸς περιμένοντας τὸ νέο ἔμβρομα ἀπὸ τὸ σπίτι. Ἐνα βράδυ λοιπὸν ἀρχίσαμε τίς συνηθισμένες ἱστορίες καὶ ἀφ' οὗ εἶπαν μερικοὶ διάφορα νόστιμα ἀνέκδοτα. . . . ἦρθε ἡ σειρά τοῦ ψευτοθόδωρου. Ξεύροντας ὅμως ἐμείς τί τερατολόγος ἦταν τὸν προειδοποιήσαμε νὰ βάλῃ χαλινάρι στὸ στόμα του, ὁ ἀθεόφοβος ὅμως εἶχε τὸ κουράγιο νὰ μᾶς πῇ:

—Βρέ παιδιά, αὐτὸ ποὺ θὰ σᾶς πῶ εἶναι γεγονός, ὅσο ἀπίστευτο κι' ἂν σᾶς φανῇ.

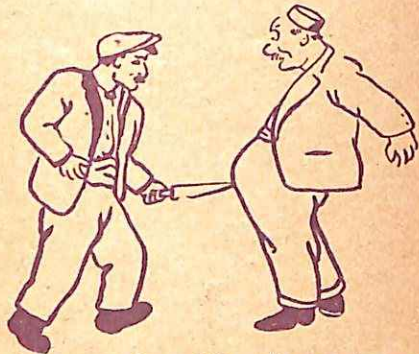
Κοιταχτήκαμε ὅλοι μας καὶ ἀρχισε ὁ Θεόδωρος τὴν διήγησιν του.

—Αὐτὸ ποὺ σᾶς λέω, φίλοι μου, ἔτυχε στὸν μακαριτὴν τὸν μπάμπη μου Γεώργη κτηνοτρόφο ἀπὸ τοὺς λίγους τῆς Ἡπείρου. Κάποτε ὁ μπάμπης μου, δὲν αἰσθανότανε καλὰ καὶ γι' αὐτὸ ἦρθε ἀπὸ τὰ Γιάννενα στὴν Ἀθήνα νὰ ἐξετασθῇ ἀπὸ κανένα καθηγητὴ. Μόλις ἔφθασε λοιπὸν ἐδῶ ἐθεώρησε καλὸ νόθη πρῶτα σὲ μένα καὶ νὰ ζητήσῃ τὰ φῶτα μου, καὶ σὺν ἄνθρωπος τῆς ἐπιστήμης ποὺ ἤμουνα βλέπετε, θὰ τὸν συμβούλευσα ποὺ νὰ ἀποτανθῇ. Μόλις τὸν εἶδα ἐγὼ τάχασα ἀπὸ τὴν χαρὰ μου, γιὰτὶ κάθε φορὰ ποὺ ἤρχετο στὴν Ἀθήνα μου ἔδινε καὶ κανένα χιλιαρικόκι, γι' αὐτὸ σκέφθηκα νὰ τὸν περιποιηθῶ καὶ τοῦ πρότεινα νὰ τὸν φιλοξενήσω στὸ δωμάτιό μου. Ὁ θεὸς μου ἐδέχθη καὶ τὸν πῆγα ἀμέσως σπῆτι μου. Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ καθόμουνα στὸν Νέο Κόσμο, πίσω ἀπὸ τὸ Νεκροταφεῖο. Τίς πρῶτες δύο - τρεῖς μέρες εἶχα γίνει ἡ φροῦλάιν του. Τὸν πηγαίνονερα γιὰτὶ δὲν ἤξερε τοὺς δρόμους, ἀλλὰ κατόπιν τοὺς ἔμαθε καὶ γύριζε τὸ βράδυ μόνος του.

Ἐνα ὅμως ἀπ' αὐτὰ τὰ βράδια, ἀκριβῶς στὸ πίσω μέρος τοῦ νεκροταφείου, τὸν σταματᾷ κάποιος κακοποιός.

—Ἀλτ... τοῦ φωνάζει, ἀκουμπώντας στὴν κοιλία του ἓνα τεράστιο δίκωπο μαχαίρι, τὰ λεφτά σου ἢ τὴν ζωὴ σου.

Ὁ θεὸς μου ὁ φουκαρὰς τάχασε. Ἐμπήξε τίς φωνές φανταζόμενος πῶς

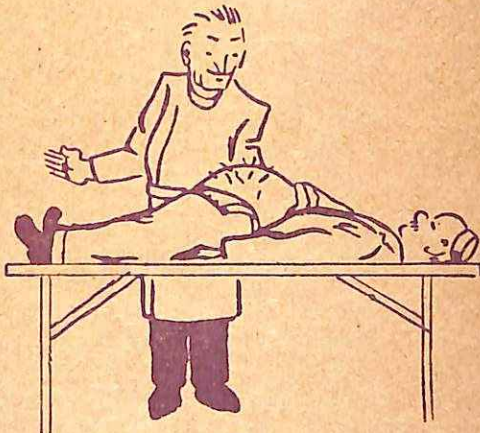


Καὶ ὁ κακοποιός... βάζει ἓνα τεράστιο μαχαίρι στὴν κοιλία του μπάμπη Γιῶργου!

ἦταν ὁ μόνος τρόπος νὰ σωθῇ, ἀλλὰ ὁ κακοποιός χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ τοῦ χῶναι μιὰ μαχαίρι στὴν κοιλία, τοῦ βουτᾷ τὸ πορτοφόλι καὶ τὸ ρολόι, καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια...

—Ἐ καὶ τί ἀπόγινε; Πέθανε ὁ θεὸς σου; Τὸν ρωτήσαμε ὅλοι ἐμεῖς τῆς παρέας με ἀγωνία.

—Ὅχι... μᾶς ἀπαντᾷ, ἀλλὰ τὰ ξημερώματα, κάτι περαστικοὶ τὸν βρήκαν σὲ κακὰ χάλια, φώναξαν τὴν ἀστυνομία ἢ ὁποῖα ἀμέσως τὸν μετέφερε με φορεῖο, στὸν «Εὐαγγελισμό» γιὰ νὰ μὴν πεθάνῃ στὸν δρόμο....



Ὁ κ. καθηγητὴς ἱκανοποιημένος διότι.... ἐπέτυχε ἡ ἐγχείρησις!

ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ

—Ἐ κι' ὕστερα;

—Στὸ νοσοκομεῖο, μόλις τὸν πήγανε τοῦ καθάρισαν τὸ τραῦμα του καὶ περίμεναν τὸ πρῶτο τὸν καθηγητὴ νὰ τὸν ἐξετάσῃ καὶ νὰ δώσῃ τὰ φῶτα του. Μόλις ἦρθε λοιπὸν ὁ καθηγητὴς καὶ τὸν εἶδε, κούνησε τὸ κεφάλι του εὐχαριστημένος τριβώντας τὰ χέρια καί....

—Καί;... Μίλα γρήγορα μωρέ, τοῦ λέμε ὅλοι τοῦ Ψευτοθόδωρου με τὴν ψυχὴ στὸ στόμα.

—Ἐ... καὶ ἐπιστοποίησε πῶς ἡ ἐγχείρησις εἶχε ἐπιτύχει! !

—Ἡ ἐγχείρησις; Ποιὰ ἐγχείρησις βρέ Θεόδωρε, τὸν ξαναρωτᾷμε σατισμένοι καὶ κυττάζοντας ὁ ἓνας τὸν ἄλλον.

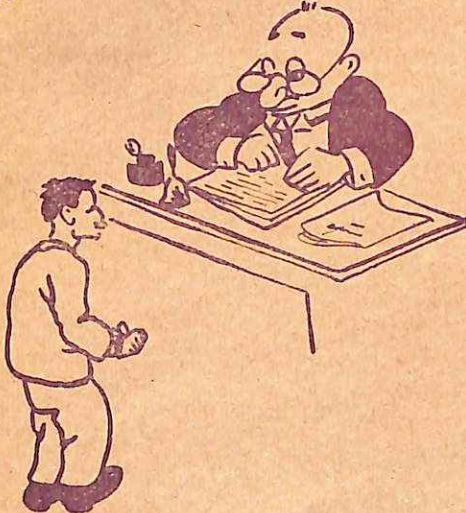
Καὶ ὁ Θεόδωρος με τὴν μεγαλυτέρη σοβαρότητα μᾶς ἀπαντᾷ.

—Ἡ ἐγχείρησις τῆς σκοληκοειδίτιδος βρέ ἀδελφε. Γιὰ νὰ σᾶς δώσω νὰ καταλάβετε καλλίτερα ὁ θεὸς μου ἔπασχε ἀπὸ σκοληκοειδίτιδα χωρὶς νὰ τὸ ξέρῃ καὶ με τὴν μαχαίριά τοῦ κακοποιοῦ κόπηκε κατὰ τὴν ἡ σκοληκοειδὴς ἀπόφυσιν, γι' αὐτὸ κι' ὁ γιατρός ἐπιστοποίησε τὴν ἐπιτυχία τῆς ἐγχείρησεως.

Καὶ ἐσυνέχισε.

—Μετὰ δύο ὅμως μέρες ὁ κακοποιός πείσασθε καὶ τὸν ἔφεραν στὸ νοσοκομεῖο γιὰ τὴν ἀναπαράστασι καὶ τὴν ἀναγνώρισι ἀπὸ τὸν θεὸ μου.

Ὅταν ὕστερα ἀπὸ καιρὸ ἔγινε ἡ δίκη, ὁ μπάμπης μου ἀγαθὸς κατὰ βάθος γεροντάκος, καὶ ἀπὸ... εὐγνωμοσύνη γιὰ τὴν μαχαίριά ποὺ ἔγινε ἀφορμὴ νὰ θεραπευθῇ προσεπάθησε με τὴν κατάθεσί του νὰ μὴ καταδικασθῇ ἐπὶ ληστείᾳ καὶ ἀπόπειρᾳ φόνου. Καὶ σχετικῶς τὰ κατάφερε, μόνο ποὺ τὸ δικαστήριον τὸν κατεδίκασε ἓνα χρόνον ἐπὶ ἰδιοποιήσει ξένου ἐπαγγέλ.



Τὸ δικαστήριον τὸν κατεδίκασε... ἐπὶ ἰδιοποιήσει ἱατρικὸ ἐπάγγελματος. . . .

ματος!

—Δηλαδή, τοῦ εἶπαμε ὅλοι με μιὰ φωνή;

—Δὲν καταλαβαίετε; μᾶς ἀπήντησε.—Νὰ ἔκαμε τὴν ἐγχείρησις χωρὶς νὰ ἔχη δίπλωμα ἱατροῦ!

Ἀλλ' ἐπὶ ἡλικίας φάπες ἐπεφράγισαν τὸ τέλος τῆς διηγήσεως τοῦ Ψευτοθόδωρου. Ἀλλ' ὁ σβέρκος του ἦταν τόσο γερός ποὺ δὲν τὸν ἡμπόδιζε νὰ μᾶς διηγηθῇ ἄλλη τερατολογία. Ἀλλ' αὐτὴ στὸ προσεχές.

ΤΙ ΛΕΝΕ ΟΙ ΓΙΑΤΡΟΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΘΗΓΗΤΑΣ

Φίλτατε κ. Διευθυντά τοῦ ἱατρικοῦ περιοδικοῦ τὸ «Σαλὸνι τοῦ Γιατροῦ».

Παρακαλῶ νὰ μὴ παρεξηγηθῶ. Δι' ἐκείνους ποὺ γράφω δὲν θέλω νὰ προσβάλω προσωπικῶς κανένα, ἀλλὰ μόνον νὰ ὑποδείξω, ἀποβλέπων καὶ ἐγὼ μᾶλλον εἰς τὸν σκοπὸν νὰ προκαλέσω ἰσυχότητα, ὅτι δὲν πρέπει ὅλα τὰ πράγματα νὰ λαμβάνονται ὑπὸ σοφορὰν ἐποψιν καὶ νὰ ἀποδίδεται εἰς αὐτὰ χαρακτηρισμὸς ὑπερβολικός, ὥστε νὰ τραυματίζεσθαι ἡ φιλοτιμία τοῦ εἰς τὸ ἐδῶλόν τοῦ καθηγουμένου καθημένου στυγεροῦ ἐγγληματίου. Βεβαίως ὁ σκοπὸς τῶν ἀστείων τὰ ὅποια δημοσιεύονται εἰς τὸ χαριτωμένο περιοδικόν σας εἶναι νὰ προκαλέσῃ μᾶλλον ἢ θυμηδία. Ἀλλὰ καμμιὰ φορὰ ὁ τρόπος τῆς διατυπώσεως εἶναι οὕτως εἰπεῖν ἑμπαικτικός καὶ ταπεινωτικός διὰ τὰ πρόσωπα ἐκεῖνα (ἔστω καὶ ἂν δὲν ἀναφέρονται ὀνόματα) τῶν ὁποίων ἡ ψυχολογικὴ κατάσταση εἰς ἐξαιρετικὰς τινὰς περιστάσεις εἶναι τοσοῦτον ἀνώμαλος, ὥστε νὰ παρερμηνεύονται καὶ νὰ παρεξηγῶνται καὶ αὐτὰ τὰ ἀήματα σφάλματα. Τὸ νὰ σκοντάψῃ καμμιὰ φορὰ κανεὶς εἰς τὸ δρόμο δὲν σημαίνει ὅτι δὲν ξέρει νὰ περιπατῇ, ἢ ὅτι εἶναι στραβουλῆρας.

Εἶδον λοιπὸν εἰς προηγούμενα φύλλα τοῦ μερικοῦ Ἀττικῶν ἄλλοις ἐκδομένον ὑμετέρου περιοδικοῦ ἀναγραφόμενης παρατηρήσεως διαφόρων διαρεπῶν συναδελφῶν, ἰδίως καθηγητῶν, διὰ τὰς ἀκαταλογίστους (!) ἀπαντήσεις τὰς ὁποίας πολλοὶ δίδουν οἱ ἐξεταζόμενοι φοιτηταὶ καὶ τὰς ὁποίας ἀποδίδουν οἱ ὑπὸ καταπλήξεως εὐρισκόμενοι ἐξετασται εἰς ἄτακτον παρακολούθησιν τῶν μαθημάτων, εἰς ὁληρίαν πνευματικὴν, κλπ.

Δὲν ἐννοοῦμεν διατὶ αἱ διδόμεναι ἀπαντήσεις τῶν φοιτητῶν θεωροῦνται μωραὶ καὶ ἀνόητοι τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποῖαν αἱ ἐρωτήσεις ἐνίων καθηγητῶν εἶναι ἐπὶ μωρότεροι π. χ. Ἀς πάρωμε τὸν Γεωμανὸν καθηγητὴν κ. Μπάρο καὶ ἂς ἀφύσωμεν τοὺς ἰδικούς μας ἐκ λεπτότητος, περὶ τοῦ ὁποίου ἀναφέρεται εἰς ἓν τῶν τευχῶν τοῦ περιοδικοῦ σας, ὅτι ἐξετάζων φοιτητὴν ἠρώτησεν αὐτὴν:

—Ποῖο εἶναι τὸ εὐκρινέστερον μέρος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος;

Καὶ ἡ ἐξεταζομένη, με σοβαρότητα καὶ αὐτοπεποίθησιν ἀπήντησε:

—Τὸ ἀνδρικὸν μόριον.

Καὶ ἐτράπη εἰς φυγὴν διότι ἐφρβήθη μὴπως λυντσαρισθῇ ἀπὸ τὸ σεμνότερον καθηγητὴν τῆς καὶ τοὺς ὁμοειδέας του.

Ἐ, λοιπὸν; τίς ἐκ τῶνδύο διεσέπασε μωρίαν ἀνωτέραν τῆς τοῦ ἄλλου; Φρονοῦμεν ὁ κ. καθηγητῆς. Διότι τί γελοῖα ἐρώτησις ἦτο αὕτη ποὺ ἔκαμε; Γιὰ δὲν μοῦ λέτε σεις ποῖο εἶναι αὐτὸ τὸ εὐκρινέστερον μέρος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος; Οἱ ὀφθαλμοί; ἡ καρδιά; αἱ χεῖρες; οἱ πόδες; ἡ γλῶσσα τῶν γυναικῶν (τὸ πιθανώτερον); Καὶ ποῖαν ἐπὶ τέλος ἐπιστημονικὴν σημασίαν εἶχεν ἡ ἐρώτησις αὕτη τοῦ κ. καθηγητοῦ; Σὰς βεβαίω ὅτι ἡ ἀπάντησις τῆς φοιτητρίας ἦτο ἡ καταλληλοτέρα ἀπάντησις μᾶς μωροτάτης ἐρωτήσεως τοῦ κ. καθηγητοῦ. Ἐπίσης ἂν ἠθέλαμεν νὰ προβῶμεν εἰς τὸν ἔλεγχον καὶ ἄλλον ἐρω-

τήσεων τῶν κ. κ. καθηγητῶν θὰ ἡναγκαζόμεθα νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι καὶ οἱ κ. κ. ἐξετασταὶ . . . δηλ. μερικοὶ καθηγηταὶ ἀπευθύνουσι πολλάκις εἰς τοὺς φοιτητὰς τόσο ἀσκοπούς καὶ γριφώδεις ἐρωτήσεις καὶ φέρουν εἰς τοιαύτην διανοητικὴν σύγχυσιν καὶ ταραχὴν τὸν ἐκ τῆς συγκινήσεως ἐσκατισμένον αὐτῶν νοῦν, ὥστε φυσικῶς τῷ λόγῳ νὰ ἀπαντῶσιν ἄλλα ἂντ' ἄλλον, ὅπερ ὅμως δὲν πρέπει νὰ τίθεται ὡς βάσις ἀμαθείας καὶ ἀγνοίας τοῦ ἐξεταζομένου. Εἶδομεν καὶ ἡμεῖς καὶ ἡκούσαμεν πολλάκις διαπρεπεῖς καθηγητὰς νὰ διαπράττουν λόγους καὶ ἔργους γκάφας ἀρκετὰ μεγάλας, αἱ ὁποῖαι ὅμως παρήχοντο ἀσκολίαστοι, εἴτε ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὸ ὕψος τῆς θέσεώς τοῦ προσώπου ποὺ τὰς διαπραττε, εἴτε διότι καὶ οὐδεὶς ἀναμάρτητος.

Εἰς τὸ προσεχές θὰ ἀναφέρω ἐκ τῆς μεγάλης συλλογῆς μου μερικὰ σχετικά περιστατικά.

Τὸ ἀγκάδι

ΕΡΩΤΕΥΟΝΤΑΙ ΟΙ ΓΙΑΤΡΟΙ ΤΙΣ ΠΕΛΑΤΙΣΣΕΣ ΤΩΝ;

Μὲ ἐρωτᾷτε ἂν ἐρωτεύονται οἱ γιατροὶ τις πελάτισσές των. Σὰς ἀπαντῶ γιὰτὶ ὄχι; Μήπως καὶ αὐτοὶ δὲν εἶναι ἄνθρωποι; Μήπως καὶ αὐτοὶ δὲν ἔχουν αἰσθήσεις καὶ αἰσθήματα; Μὲ μόνῃ τῇ διαφορᾷ πῶς οἱ γιατροὶ ἔχουν κάποια ἀνωτερότητα εἰς τὰς αἰσθήσεις καὶ τὰ αἰσθήματα. Διὸς τοῦ ἐπαγγέλματός των τὰ ἔχουν ραφινάρι, γι' αὐτὸ πολλοὶ σπανίως θὰ διτῇ γιατρὸ νὰ πάθῃ αὐτὸ ποὺ λέγεται cou de foudre, ἡ γυνὴ ἐρωτᾷ κατακοιτῆλα... Ὁ γιατρός γιὰ νὰ ἐρωτευθῇ μὴ πελάτισσα του δὲν ἀρκεῖ νὰ εἶναι ὀραία καὶ καλλίγραμμος γιὰτὶ αὐτὸ στὸν γιατρὸ δὲν γίνεσι ἀπὸ αἰσθητικῆς ἀπόψεως, σχεδὸν καμμιὰ ἐντύπωσι καὶ μάλιστα θὰ τὴν ἐξετάσῃ. Ὅπως ὁ νεκροθάπτης δὲν νοιάζει τὸ ἴδιον συναίσθημα, ποὺ νοιάζουν οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι θὰν ἀντικρῶν ἓνα νεκρὸ, ἐστὶ καὶ ὁ γιατρός δὲν νοιάζει τὸ ἴδιον συναίσθημα με τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους θὰν ἀντικρῶν ἓνα ὀρατὸ γυνὴν γυναικεῖο σῶμα. Ἴσως ἡ παρομοίωσις νὰ εἶναι ὀλίγον μακαρία μὰ νομίζω πῶς ἐστὶ εἶναι. Ὁ γιατρός γιὰ νὰ ἐρωτευθῇ δὲν τοῦ ἀρκεῖ τὸ ὀρατὸ καὶ καλλίγραμμο σῶμα, θέλει ὀρατὴ καὶ εὐγενικὰ ψυχὴ. Ὅταν μιὰ πελάτισσά του συνδυάζει καὶ τὰ δύο αὐτὰ τότε εἶναι δυνατὸν νὰ προκαλέσῃ τὸν ἐρωτὶ τοῦ γιατροῦ. Μὰ ἐπειδὴ αὐτὸ εἶναι πολὺ σπάνιον, γι' αὐτὸ καὶ πολλοὶ σπάνια ἐρωτεύονται καὶ οἱ γιατροὶ τίς πελάτισσές τους. Καὶ τώρα δὲν νομίζετε πῶς πρέπει ν' ἀντιστρέψετε καὶ τὸ ἐρώτημά σας, γιὰ νὰ ἴδομε καὶ ἂν ἡ πελάτισσα ἐρωτεύεται τοὺς γιατρούς;

Ἦ γιατρός Περ. Φ.

Ἐνας φοιτητὴς τῆς χημείας ἀπήντησε κάποτε εἰς μιαν ἐρώτησιν, πῶς θὰ χωρίσωμε τὸν χάλυβα ἀπὸ τὸν σίδηρον, ὡς ἔξης:

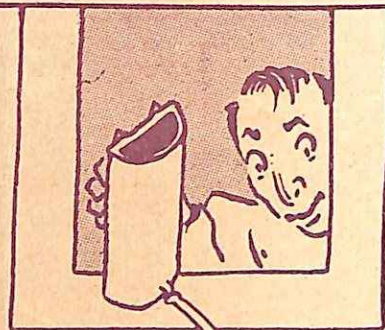
—Θὰ βάλομε τὴν πύρα νὰ φῶν σίδερο καὶ τὸ κουνοῦνι ἀτσάλι!

ΟΛΑΙ ΣΧΕΔΟΝ ΑΙ ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΑΙ
ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΙ ΑΝΤΕΓΡΑΨΑΝ ΤΟ

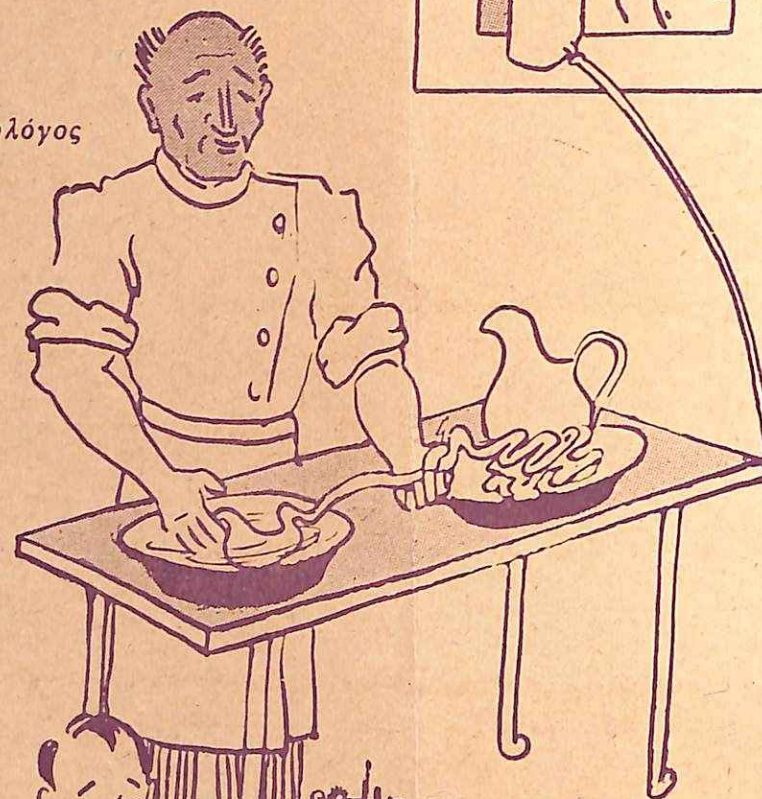
CALCIUM FAREL

ΑΥΤΟ ΚΑΙ ΜΟΝΟΝ ΤΟ ΓΕΓΟΝΟΣ ΑΡΚΕΙ
ΝΑ ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΝ ΕΠΙΤΥΧΙΑΝ ΤΟΥ

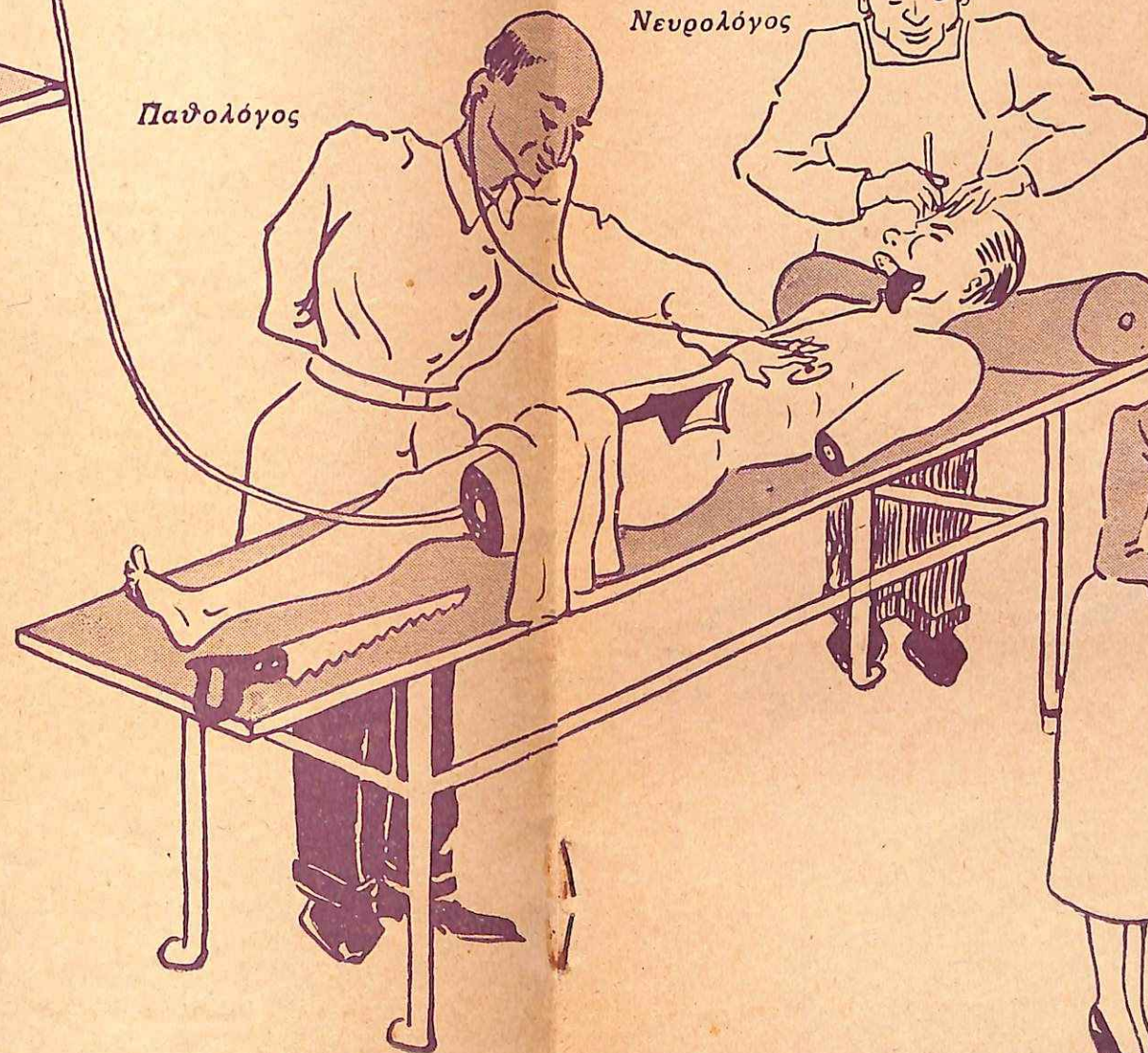
Ουρολόγος



Έντερολόγος



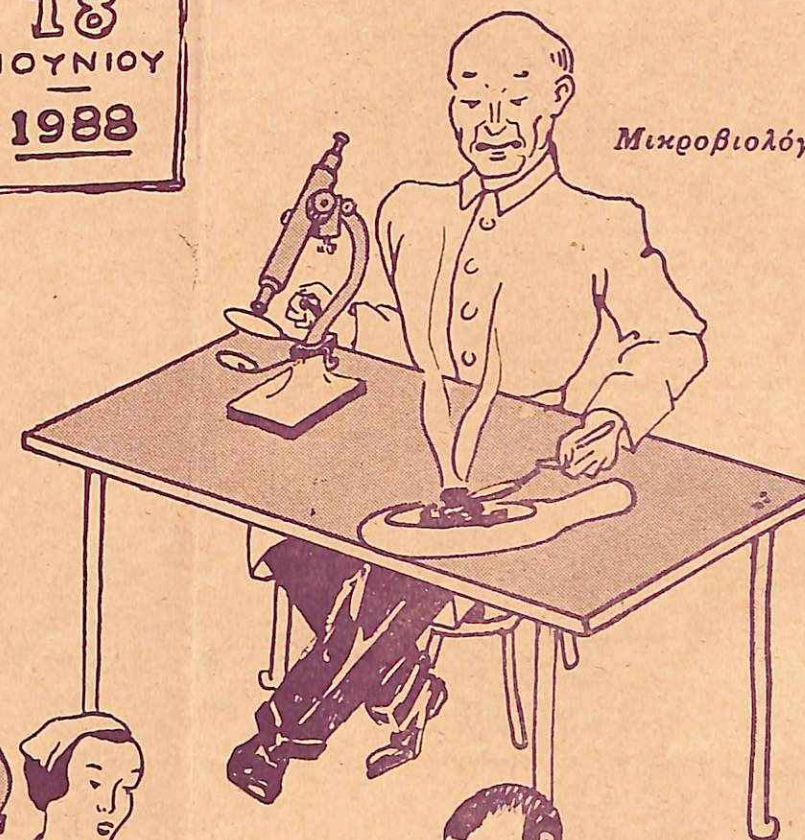
Παθολόγος



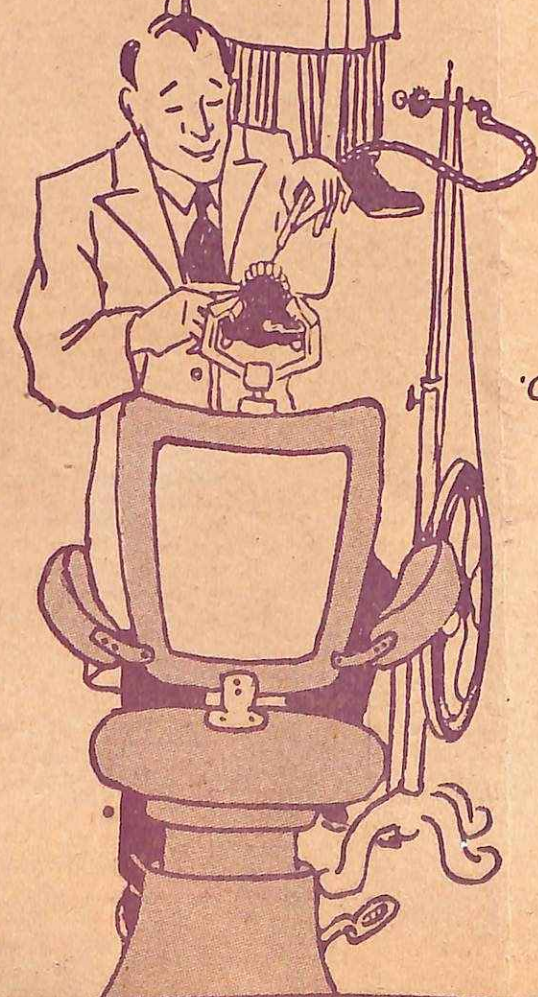
Νευρολόγος

ΣΑΒΒΑΤΟΝ
18
ΙΟΥΝΙΟΥ
1988

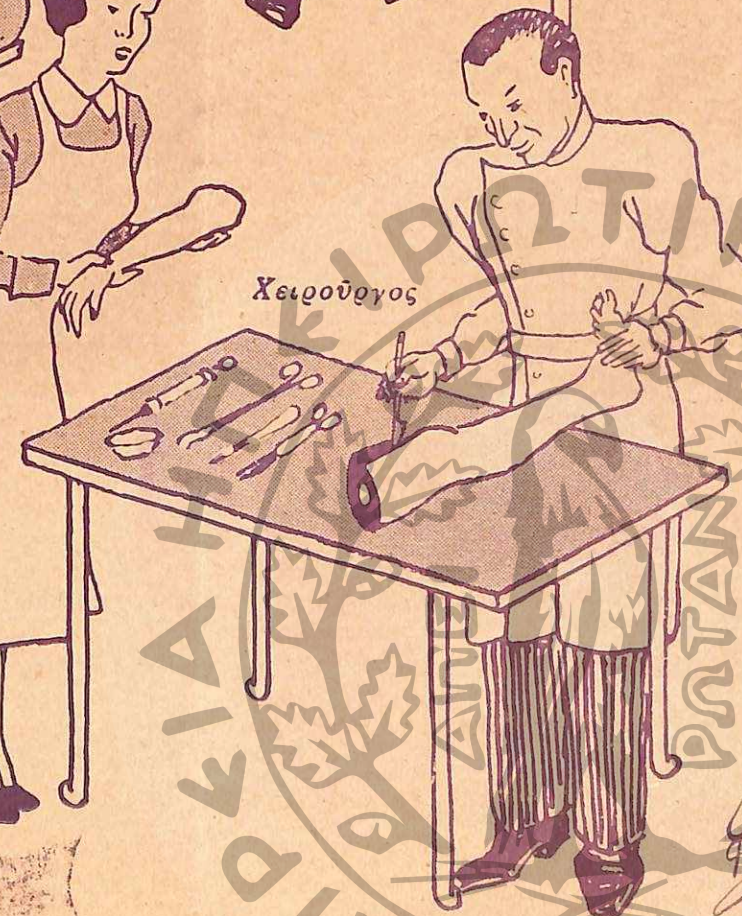
Μικροβιολόγος



Όδοντίατρος



Χειρουργός



Κάποτε γνω-
στός και πνευ-
ματώδης κα-
θηγητής της
Ιατρικής, α-
νακηλυσας
τόν μελετη-
ρότατον επιστήμονα κ. Ροντόπουλον, τόν
ἀληθινόν αὐτόν Ιατροφιλόσοφον, χω-
μένον καί σκαλίζοντα σέ μιὰ ἀπό τίς
κεντρικές βιβλιοθήκες, ἀφοῦ τόν ἐ-
κτύπησε φιλικώτατα στόν ὦμο, ἀπεφάνθη
θυμοσόφως:

ΟΤΑΝ ΟΙ ΓΙΑΤΡΟΙ ΕΥΘΥΜΟΥΝ ΤΟ ΣΥΜΠΟΣΙΟ ΤΗΣ ΙΑΤΡΟΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

—Τόν μπεκρή στην ταβέρνα θά τόν
βρῆς!

Ποῦ νά φαντασθῇ τότε ὁ κ. καθηγη-
τής, ὅτι ἐπέφρωτο νά φωραθῇ ἀρ-
γότερα ἐκ νέου ὁ «μπεκρής» του, ὅχι ὅμως
πειά στην ἀλληγορική ταβέρνα, ἀλλά στην
πραγματική!

Τί λοιπόν ἐγύρευεν ἐκεῖνο τὸ βράδυ κου-
τασπίνων στήν κοιτίδα τοῦ οἰνοπνεύματος
ὁ ἐπιφανής μπεκρής του... πνεύματος;

Ἀπολύτατα: Ὁ σεβαστός φίλος κ. Ρον-
τόπουλος δὲν μπορούσε παρά νά τιμῇ
διὰ τῆς συμμετοχῆς του, καθὼ μάλιστα ἐ-
πίτιμος πρόεδρος, τὸ ἀλησμόνητο συμπό-
σιο, ποῦ ἐγίνε προ ἡμερῶν ἕνα βράδυ στήν
ταβέρνα τοῦ Γιούλη ἀπὸ τὰ μέλη τῆς Ἰα-
τροχειρουργικῆς Ἑταιρίας.

Τὸ τόσο γόνιμο σέ δρᾶσι καὶ ἀπόδοσι
εἰκοσιδιετὲς ἐπιστημονικὸ σωματεῖο, τυ-
χερὸν ἀνέκαθεν στὰ προεδρεῖα του (Μανου-
ηλίδης, Παππᾶς, Πορτοκάλλης, Ροντόπου-
λος, Φωκάς, Καραγιαννόπουλος κλπ.) καὶ
ἀφ' ὧς διοικεῖται ἀπὸ διοικητικὸ συμβούλιο
ἐκλεκτό, τοῦ ὁποῖου προεδρεῖ ὁ καθη-
γητὴς κ. Οἰκονόμος. Ὁ διαπρεπὴς καθη-
γητὴς συνέλαβε τὴν εὐτυχὴ ἐμπνευσι νά
ἐπισφραγισθῇ ἡ συνεδρίασις τῆς τελευ-
ταίας Δευτέρας τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους
μὲ ἕνα φιλικὸ συμπόσιο τῶν μελῶν τῆς
Ἑταιρίας.

Εὐτυχιστέρα ἐμπνευσις ἀσφαλῶς δὲν
μποροῦσε νὰ ὑπάρξῃ. Ἀπὸ ἐνωρίς ἐγίνε
στὸ ἀμφιθέατρον τοῦ Πανεπιστημίου, ὅ-
πως πάντα, ἡ συνεδρίασις. Ἀντὶ ἀνακοι-
νώσεων ἐγίνε κατ' αὐτὴν διαλέξεις ὑπὸ τοῦ
οὐρολόγου κ. Κατσαφάδου, διευθυντοῦ εἰς
τὸ Ζάνειον Νοσοκομεῖον, μὲ τὸ γενικὸν
κοινωνικοῦ ἐνδιαφέροντος θέμα: «ἡ κήλη
ὡς ἐργατικὸν ἀντίχημα».

Τῆς ὥρας διαλέξεως ἐπηκολούθησεν
ἐνδιαφερόντα συζήτησις, τῆς ὁποίας μετέ-
σχον οἱ κ. κ. Ματαράγγας, Αἰσώπος, Καραϊ-
τιανός, Σιγάλας, Δήμησας, Παπαδόπουλος,
Ντερούλιας, Καμιάσης, Τσιούκας.

Κι' ἀπὸ καὶ γραμμὴ σὲ φαγοπότι...

Δὲν ἔξρω γιατί ἔχει καθιερωθῇ ἀνέκα-
θεν, ὁ γιατρός νά θεωρεῖται ὡς κατ' ἐξο-
χὴν ἄνθρωπος τῆς σοβαρότητος. Στὴν
ἀντίληψιν τοῦ κοινῷ ὁ γιατρός πρέπει νά
εἶναι ἡ προσωποποίηση τῆς σοβαροφάνειας
καί... συνοφρυνώσεως! Μὰ, γιὰ νά δοῦμε,
οἱ γιατροὶ ἄρα γε μαζί μὲ τὴν πραγματι-

κή καὶ ἀναμφισβήτητη ἀξιοπρέπεία τους
ἔχουν διαρκῶς τὴν υπερβολικὴν σοβαρότητα
ποῦ ἀπαιτεῖ ἡ δουλειὰ τους, ἢ ἔχουν καὶ
αὐτοὶ, σὰν ἄνθρωποι, τὴν ἀληθινὴν ψυχα-
γωγίαν τους;

Ἐ, λοιπόν, ἂν κρίνῃ καί νεις ἀπὸ τὸ τε-
λευταῖο συμπόσιο, θά συμπεράνῃ πολὺ
κολακευτικὰ πράγματα γιὰ τὴν ψυχαγω-
γίαν τοῦ γιατροῦ. Δὲν ἔξρω, ἂν ἡ πόλις, ἐ-
κείνο τὸ βράδυ ποῦ ἔλαβε χώραν ἡ ὁμα-
δικὴ ἐξέδρησις τῶν γιατρῶν τῆς στήν ἀ-
πόμην ὁμαλίας, ἐπέρασε μερικὲς ὥρες
ἀγωνίας ἢ... ἀνακουφίσεως! Ἀλλά ἐκεῖνο
ποῦ καταλαβαίνο εἶναι, ὅτι ἡ πολυετής
ιατρικὴ μας οἰκονομία ἐκείνη τὴ βραδυὰ
ἐπέρασε στιγμὲς εὐδαιμονίας καὶ ρακαριό-
τητος χάρις στοὺς θησαυροὺς τῆς εὐθυ-
μίας, τῆς καλῆς καρδίας καὶ τοῦ σπινθη-
ροβόλου πνεύματος, ποῦ κάθε ἕνας χωρί-
στὸ κ' ὀλοῖ μαζί ἐγκλείουν μέσα τους.
Κεφί ἀπαράμιλλο, συναδελφικὴ ἐγκαρδιό-
της, χαριτωμένα καλαμπούρια καὶ σπιρ-
τόσι διαψυγισμοὶ καὶ ἀλληλοεπαιγμάτα
νὰ ἕνας πρόχειρος ἀπολογισμὸς τῆς βρα-
δυάς.

Ἄλλ' ἂς κάνουμε μιὰ βόλτα ἀνά τοὺς
συμποσιάζοντας ὁμίλους: Ἀπὸ τοῦ κέν-
τρου, μὲ τοὺς περὶ ἐπισήμους, προεδρεῖον,
καθηγητὰς κλπ. μέχρι τῶν ἀπωτάτων...
συνοικίων τῆς ἀπεραντοῦ τραπέζης.
Εὐθὺς ἀπ' τὴν ἀρχὴ ἀδιάτακτο κέφι.
«Διακρίνομεν» πλείστους ἀπὸ τοὺς γνωστο-
τέρους Ιατροὺς τῆς πρωτευούσης. Ἀεῖζει
ὡς τόσο νά ξεχωρίσωμε τρία ἐπιστημονικὰ
ντουέττα: Τρεῖς «καλλιπαιδες πατέρες»—
ἐκφρασις γνωστοῦ καθηγητοῦ—μετὰ τῶν
...καλλιπατέρων τέκνων τῶν: Οἱ Ἀλεβιζά-
τοι, Δημησσοὶ καὶ Πραπόπουλοι. Τὸ ὅλον:
ἔξ ἀστέρες τοῦ Ιατρικοῦ μὸς στερεώματος.
Ἐκείνητος ὁ ἐκ τῶν ἐιδικῶν γραμματέ-
ων Μανιάδης. Ἀμίλητοι ὡς ἄφωνα ἰχθύες
οἱ Γεωργαρίου καί... Καραμπαντοῦνης.
Τὸ ἀντίθετον ὁ Στουραῖτης, τὸ ἀηδόνι τῆς
Ἰατροχειρουργικῆς. Ἐκείνη τὴ βραδυὰ
τάχει βάλει μὲ τοὺς διασημότερους γλωσ-
σολόγους: Γάλλους, Γερμανοὺς καί... Ἀλ-
βανούς! Ὡ, τί ἐτράβηξαν ἀπὸ τὸν χεῖμα-
ρο τῆς ὑγλωττίδας του οἱ γείτονές του Πα-
παδόπουλος, Φόντας, Δαλακόπουλος, Ἀθα-
νασιάδης, Καμπάσης, Γεωργίου καὶ λοιποὶ
παρκαθήμενοί του!

Ἀναζητεῖται διαρκῶς ὁ Τεπερίδης. Για-
τί ἄρα γε ἀργεῖ; «Καρκινοβατεῖ» ἀποφαί-
νεται, ποῖός ἄλλος; ὁ Γιαννάτος. Ἐστὶ
διαρκῶς ἀργεῖ αὐτὸς ὁ πολυάσχολος ἄν-
θρωπος... συμπληρώνει ὁ Κρόκας. Αἰω-
νίως ἀδιόρθωτος... ἀποφαίνεται ὁ Σπυρε-
πόπουλος. Καὶ ὁ Κοντινιάς κλείνει τὴν συ-

ζητήσι: Φύ-
σιν τοῦ ἀν-
δρός μεταβα-
λεῖν οὐ...ρά-
διον! Μὰ ἐπιτέ-
λους κατα-
φθάνει ὁ πνευματώδης νευρολόγος, ὁ
περιζήτητος γιὰ τὴν σπιρτάδα του σὲ
κάθε συντροφιά Τεπερίδης. Ἡ ἐμψύχισις
τοῦ σύνθημα συναγεμίου. Ἡ δύο
πτέρυγες ἀποδύονται εἰς ἄμιλλαν ποιά
νὰ τὸν πρωτοπάρῃ στοὺς κόλπους
τῆς. Περάστε! Περάστε! Ἐν τέλει ὑπερισχύ-
ουσα ἡ δεξιὰ τὸν κατακτᾷ. Καὶ μόλις κάθε-
ται ὁ συμπαθὴς νευρολόγος στὴ θέσι του,
ἂμ' ἔπος ἂμ' ἔργον—γιὰ νά μὴ χασομερᾷ-
με—διηγεῖται εἰς τοὺς εὐτυχεῖς γείτονάς
του τὸ πρῶτο ἀνέκδοτο: τὸ περιβόητο «Δὲν
ἐννοῶ αὐτὸ».

Ἀπὸ στόμα σὲ στόμα κι' ἀπὸ ὄμιλο σὲ
ὄμιλο τὸ σπαρταριστὸ ἀνέκδοτο φθάνει
στὰ πέρατα τοῦ τραπέζιου. Διαδοχικῶς
προκαλεῖ καὶ σκορπίζει ἀκράτητα γέλια
καὶ ἀποβαίνει, ὅπως ἦταν εὐνόητον, τὸ
closer τῆς βραδυάς.

Καὶ ἀκολουθοῦν ἀτελείωτα τὰ συναρ-
παστικά ἀνέκδοτα καὶ καλαμπούρια, τὰ
ὁποῖα ἐν πολλοῖς ἐκμαιεῖται ὁ ἀπέναντί του
εὐχαρῶμενος... Βλυσίδης!

Καὶ μόνον ὁ Αἰσώπος ἀκούει τὰ πάντα
καὶ οὐδένα διηγείται αἰσώπειον μῦθον.

Πουθενὰ δὲν ἀναφαίνεται ὁ ἕνας ἀντι-
πρόεδρος. Σύννοος καὶ κατηφὴς ὁ κ. Χρυ-
σοφῆς ἀναμένει διαρκῶς τὸ ἔτερον ἀντι-
προεδρὶχόν του ἡμυσί: τὸν κ. Κονταργύριν.
Ἀνυπόμονος περὶ κύτω ἐρευνᾷ κατὰ
καιροὺς ὁ Λευκαδίτης τὸν ὀρίζοντα, ἀ-
ναζητῶν τὸ ἔτερον... ἐπαγγελματικὸν του
ἡμυσί: τὸ alter ego του: τὸν Ἀρκαλίδη.
Ὁ καθένας μὲ τὸν πόνο του.

Μεγάλον πατιρντὶ στήν κάτω γειτονιά.
Πατιρντὶ, ποῦ ξεκουφάνει καὶ αὐτὸν τὸν
κ. Κουλούρη! Κριτικὴ τῆς ρετσίνας τρι-
κούβερτη! Ἀνθρωποὶ ἄδαεις τελείως, ἀ-
ετάρηδες καὶ ἀμύητοι περὶ τῆς... μπεκο-
λογίαν, ἀποφαίνονται περὶ τοῦ νέκταρος μὲ
ὑψος ἐμβριδοῦς κρασοπατέρας! Παράδειγ-
μα: Ὁ κ. Μιχόπουλος: ὑπέροχο πρᾶγμα!
Ὁ κ. Πορτοκάλλης: Ὁχι ἀκόμη σήμερ,
ἀλλὰ σὲ τρεῖς—τέσσερις μέρες θά εἶναι
τεταρτάκι! Ὁ κ. Μπουλούμπας: Θέλει
ἀκόμη στὸ βαρέλι βράσιμο δυὸ—τρεῖς
ἡμέρες.

—Τί λέτ' ἐκεῖ; Σωστὸ χρυσάφι! Ἀπο-
φαίνεται ὁ κ. Χρυσόφης.

Σταθῆτε! ἀνακράζει αἰφνης ὁ... Στα-
θάτος! Μήπως δὲν θά σπεφαινέτω, πῶς
λάμπει καὶ δὴ σὺν διαμάντι, ἐάν ἦν—
τάτο, καὶ ὁ ὀφθαλμίατρος κ. Ἀδαμαν-
τιάδης;

Καὶ ἐν τέλει τὸ ζήτημα λύει, καὶ θέτει
εἰς τὴν θέσιν τῶν τὰ πράγματα δι' ἀμε-
ρολήπτου καὶ ἀντικειμενικῆς ἐξετάσεως ὁ
κ. Κατσαφάδος: Χροῖα ὀχροκτερίνη, ὕψις

ζήτησι: Φύ-
σιν τοῦ ἀν-
δρός μεταβα-
λεῖν οὐ...ρά-
διον!

Μὰ ἐπιτέ-
λους κατα-
φθάνει ὁ πνευματώδης νευρολόγος, ὁ
περιζήτητος γιὰ τὴν σπιρτάδα του σὲ
κάθε συντροφιά Τεπερίδης. Ἡ ἐμψύχισις
τοῦ σύνθημα συναγεμίου. Ἡ δύο
πτέρυγες ἀποδύονται εἰς ἄμιλλαν ποιά
νὰ τὸν πρωτοπάρῃ στοὺς κόλπους
τῆς. Περάστε! Περάστε! Ἐν τέλει ὑπερισχύ-
ουσα ἡ δεξιὰ τὸν κατακτᾷ. Καὶ μόλις κάθε-
ται ὁ συμπαθὴς νευρολόγος στὴ θέσι του,
ἂμ' ἔπος ἂμ' ἔργον—γιὰ νά μὴ χασομερᾷ-
με—διηγεῖται εἰς τοὺς εὐτυχεῖς γείτονάς
του τὸ πρῶτο ἀνέκδοτο: τὸ περιβόητο «Δὲν
ἐννοῶ αὐτὸ».

Ἀπὸ στόμα σὲ στόμα κι' ἀπὸ ὄμιλο σὲ
ὄμιλο τὸ σπαρταριστὸ ἀνέκδοτο φθάνει
στὰ πέρατα τοῦ τραπέζιου. Διαδοχικῶς
προκαλεῖ καὶ σκορπίζει ἀκράτητα γέλια
καὶ ἀποβαίνει, ὅπως ἦταν εὐνόητον, τὸ
closer τῆς βραδυάς.

Καὶ ἀκολουθοῦν ἀτελείωτα τὰ συναρ-
παστικά ἀνέκδοτα καὶ καλαμπούρια, τὰ
ὁποῖα ἐν πολλοῖς ἐκμαιεῖται ὁ ἀπέναντί του
εὐχαρῶμενος... Βλυσίδης!

Καὶ μόνον ὁ Αἰσώπος ἀκούει τὰ πάντα
καὶ οὐδένα διηγείται αἰσώπειον μῦθον.

Πουθενὰ δὲν ἀναφαίνεται ὁ ἕνας ἀντι-
πρόεδρος. Σύννοος καὶ κατηφὴς ὁ κ. Χρυ-
σοφῆς ἀναμένει διαρκῶς τὸ ἔτερον ἀντι-
προεδρὶχόν του ἡμυσί: τὸν κ. Κονταργύριν.
Ἀνυπόμονος περὶ κύτω ἐρευνᾷ κατὰ
καιροὺς ὁ Λευκαδίτης τὸν ὀρίζοντα, ἀ-
ναζητῶν τὸ ἔτερον... ἐπαγγελματικὸν του
ἡμυσί: τὸ alter ego του: τὸν Ἀρκαλίδη.
Ὁ καθένας μὲ τὸν πόνο του.

Μεγάλον πατιρντὶ στήν κάτω γειτονιά.
Πατιρντὶ, ποῦ ξεκουφάνει καὶ αὐτὸν τὸν
κ. Κουλούρη! Κριτικὴ τῆς ρετσίνας τρι-
κούβερτη! Ἀνθρωποὶ ἄδαεις τελείως, ἀ-
ετάρηδες καὶ ἀμύητοι περὶ τῆς... μπεκο-
λογίαν, ἀποφαίνονται περὶ τοῦ νέκταρος μὲ
ὑψος ἐμβριδοῦς κρασοπατέρας! Παράδειγ-
μα: Ὁ κ. Μιχόπουλος: ὑπέροχο πρᾶγμα!
Ὁ κ. Πορτοκάλλης: Ὁχι ἀκόμη σήμερ,
ἀλλὰ σὲ τρεῖς—τέσσερις μέρες θά εἶναι
τεταρτάκι! Ὁ κ. Μπουλούμπας: Θέλει
ἀκόμη στὸ βαρέλι βράσιμο δυὸ—τρεῖς
ἡμέρες.

—Τί λέτ' ἐκεῖ; Σωστὸ χρυσάφι! Ἀπο-
φαίνεται ὁ κ. Χρυσόφης.

Σταθῆτε! ἀνακράζει αἰφνης ὁ... Στα-
θάτος! Μήπως δὲν θά σπεφαινέτω, πῶς
λάμπει καὶ δὴ σὺν διαμάντι, ἐάν ἦν—
τάτο, καὶ ὁ ὀφθαλμίατρος κ. Ἀδαμαν-
τιάδης;

Καὶ ἐν τέλει τὸ ζήτημα λύει, καὶ θέτει
εἰς τὴν θέσιν τῶν τὰ πράγματα δι' ἀμε-
ρολήπτου καὶ ἀντικειμενικῆς ἐξετάσεως ὁ
κ. Κατσαφάδος: Χροῖα ὀχροκτερίνη, ὕψις

ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ

ΙΑΤΡΙΚΕΣ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΥΠΑΙΘΡΟΥ

Τὸ πάδημα τοῦ κουμπάρου

Αὐτὸ ποῦ θά σᾶς διηγηθῶ μοῦ συνέβη
ὅταν ἦμουν γιατρός σ' ἕνα χωριὸ τῆς
Ἀττικῆς. Κάποτε πάντρεψα κάποιον χωρι-
κὸ κι' ἔτσι τὸν ἔκανα κουμπάρο. Αὐτὸ ἐν-
νοεῖται τὸ ἔκανα γιὰ λόγους συμφεροντο-
λογικούς, γιατί ὁ κουμπάρος μοῦ ἦταν ἕ-
νας ἀπὸ τοὺς πλουσιωτέρους τσελικάδες
τῆς περιφερείας καὶ ἐπομένως σὺν για-
τρὸς θά εἶχα μεγαλύτερο κύρος καὶ ὑπο-
στήριξι στὸ χωριό. Ἐνα λοιπὸν χειμωνιά-
τικο βραδάκι ποῦ καθόμουν μὲ τὸ φαρμα-
κοποιὸ τοῦ χωριοῦ στὸ μαγαζὶ του κοντὰ
σὲ μιὰ πλούσια μαγκαλάδα ἤρθε ὁ κουμ-
πάρος μοῦ ὁ τσελίκας καὶ μοῦ ζήτησε νά
τοῦ δώσω κάτι γιατί ἔλεγε ὅτι τὸν «πέρα-
ζε ἡ σηκοταρία του». Ἀφοῦ τὸν ἐξήτασα
τοῦ ἔδωσα δέκα σκονάκια καὶ μοῦ εἶπα νά
τὰ παίρνῃ σὲ κρύο νερὸ ὅχι ὅμως μαζί ἄλ-
λὰ σὲ μικρὲς—μικρὲς δόσεις καὶ σὲ διά-
στημα μιᾶς ὥρας τοῦλάχιστον.

—Τί λές βρε κουμπάρε, δέκα σκονά-
κια σὲ κρύο νερό, ἂμ θά τινάξω τὰ πέ-
ταλλα.

—Κάθε ἄλλο—τοῦ ἀπήντησα—θὺλ δὲς
πῶς σὲ δέκο μέρες θά εἶσαι περδίκι.

Ὁ τσελίκας μὲ κύτταξε μὲ δυσπι-
στία, κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ μοῦ
εἶπε:

—Καλάαα ἀφοῦ τὸ λές ἐσύ, γιατρός
ἄνθρωπος, θά πῇ πῶς καὶ ἔξερεις. Κι' ἔ-
φυγε ἀπὸ τὸ φαρμακεῖο πηγαίνοντας σπῆ-
του ν' ἀρχίσῃ τὴν θεραπεία.

Μετὰ 6—7 μέρες βλέπω τὸν κουμπάρο
μοῦ στήν πλατεῖα, σὲ μικρὰ χάλια. Ἡ μύ-
τη τοῦ δυστυχισμένου ἐτρεχε σὰν τὴν βού-
λη τοῦ χωριοῦ. Ἀλλὰ βλέπετε κουμπάρος
ἐγὼ καὶ ἐπιστήμων ντράπηκε νά μοῦ πῇ
τίποτα παρὰ μόνον μὲ εὐχαρίστησε, γιατί

διαυγῆς, ὁμῆς ἰδιάζουσα, ἀντίδρασις ἀλκα-
λική, ἴζημα οὐδὲν, εἰδ. βάρος 1017 καὶ
λευκωμα ἴζη σαφὴ!

Ἄλλ' ἐκεῖνο ποῦ εὐφραίνει τὰς καρδίας, δὲν
εἶναι μοναχὰ ὁ ὑπερήλιξ ρητινιτῆς. Ὁ Ται-
νίουκας ἐννοεῖ νά καταδύσῃ τοὺς φά-
ρυγγας καὶ τέρψῃ τὰς καρδίας, μὲ τὴν νε-
αράν σταφυλίνην! Καὶ ἀνοίγει ἀφειδῶς
ἀλλεπάλληλες μπουτίλλες καὶ προσφέρει.
Τὸ γκαρρόνι πάνε κι' ἔρχονται, κομί-
ζοντα ἕκαστον εἰς τὰ πέρατα τοῦ τραπέ-
ζιου ἀνά ἕνα πελώριον δίσκον μὲ ποτή-
ρια, δηλαδὴ ἀνά μιάν λιμνοθάλασσαν ἀ-
πέραντον.

Θύελλα διαμαρτυριῶν. Ὅλοι τοῦ ζητοῦν
νά συνοδεύσῃ τὸ κέρασμα μὲ ἀνάλογον
πρόποσιν ἐν εἰδει εἰσηγήσεως, ἐπιστημονι-
κῆς εἰσαγωγῆς εἰς τὸ ζήτημα τῶν βιολο-
γικῶν ἰδιοτήτων τοῦ ποτοῦ. Καὶ ὁ ἀμίμη-
τος Ταινίουκας πορτὶ ἀπροσδόκητον, ἱ-
στορικὴν ὄντως ἀπάντησιν, ἱκανοποιῶν ἅ-
πολύτως καὶ παιδρύνων τοὺς πάντας ἀλλὰ
ὄχι μὲ πρόποσιν... Ἀκόμη ξεκαρδίζεται
στὰ γέλια ὁ ἀγαπητὸς Λαζαρίδης μὲ τὸ
περίφημον «geste». Καὶ μὲ τὸ δίκην του.
Ἦσαν ὄντως... gestότατον!

Ἀπὸ τὴν φορὰ—ἐπεξηγεῖ ὁ Τεπερίδης—
ἀσφαλῶς ὁ Ταινίουκας... «Αὐτὸ ἐννοεῖ!»

Ἐν τῷ μεταξὺ σὲ κάθε γειτονιά δίνουν
καὶ πέρουν ἢ διάφορες προποσείας χαρὰ-

ἢ ἀλήθεια ἦταν ὅτι μὲ τὰ σκονάκια ποῦ
τοῦ ἔδωσα δὲν τὸν πονοῦσε πιά ἡ σηκο-
ταρία του.

Τὴν ἀνοίει ποῦ ἐπρόκειτο νά πῇ τὰ
πρόβατά του στὴν βοσκή, φοβούμενος μὴ
τὸν ξαναπαῖσῃ ἡ σηκοταρία του ποῦ ξανα-
ζήτησε, τὰ φῶτα μου. Τοῦ εἶπα λοιπὸν νά
τοῦ δώσω καμμιά σαρανταριά σκονάκια
σὰν τὰ περασμένα ἐπειδὴ θά ἔμενε 4—5
μῆνες στὰ λειβάδια του. Τότε μὲ τρόμο καὶ
μὲ ἐκπληξί μοῦ εἶδα τὸν κουμπάρο ἐξα-
γχιωμένον σὰν θηρίο θά μοῦ λέει.

—Κουμπάρος εἶσαι σύ, γιατρός ἢ φο-
νῆς; Δὲν ντρέπεσαι, δὲν λυπάσαι, βρε,
ἀδελφὸς τὴν γυναῖκά μου, τὰ παιδιὰ
μου, τὸ βαπτισμὶ σου, ποῦ θά τ' ἀφήσω
ὁθραῖν; Βρε 10 σκονάκια μοῦ δώσες νά
τὰ πάρω μέσα σὲ σπῆτι μου καὶ κόν-
τεψες νά μοῦ στέλῃς στὸ χάρο, πῶς
θὲς νά πάρω τώρα 40 σκονάκια σὲ βουνὸ
μὲ κείνο τὸ ξεροβόρι ποῦ φυσᾷ. Ἄει σὲ
γέρο δ... καὶ ἔφυγε ἀφίνοντάς με μὲ
τὸ στόμα ἀνοικτό.

Ὅταν συνήλθα ἀπὸ τὴν ἐκπληξί μου,
σκέφθηκα νά πάω σπῆτι τοῦ γιὰ νά τὸν
ρωτήσω τί τοῦ ἔκανα καὶ μὲ ἀποπῆρε ἔτσι.
Ἄλλὰ ἐκείνη τὴν στιγμὴ ἤρθε καὶ μὲ πῇ-
ρε κάποιος γιατί ἡ γυναῖκα τοῦ γραμματέ-
ως τῆς Κοινοτήτος εἶχε πόνους καὶ ἀπὸ
ὥρα σὲ ὥρᾳ περιέμενε νά ἐλευθερωθῇ. Κι'
ἔτσι δὲν μπόρεσα νά πάω παρὰ μόνον τὴν
ἄλλη μέρα σπῆτι τοῦ. Εὐτυχῶς γιὰ μένα
ὁ κουμπάρος εἶχε σῆγε γιὰ τὰ λειβάδια
κι' ἔτσι μπόρεσα νά μάθω ἀπὸ τὴν γυναῖ-
κα τοῦ τί εἶχε συμβῇ καὶ γιὰ ποιά αἰτία
ἐγίνε θηρίο ἐναντίον μου.

—Ὅταν ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἤρθε ὁ κουμ-
πάρος μοῦ στὸ φαρμακεῖο καὶ τοῦ ἔδωσα

κτῆρος...τοπικοῦ. Tostes «localisés», ὅπως
θὰ ἔλεγε ὁ κ. Πατριάρχης. Ὑπὲρ τῆς υγιείας
ἀλλήλων ἐν στενῷ οἰκογενειακῷ κύκλῳ
ὑψόνουν τὸ κύπελλον καὶ ὁ καθένας προ-
πίνει καί... πίνει. Προπίνει μετὰ τῶν
ἄλλων καὶ ὁ Λευκαδίτης ὑπὲρ τοῦ ἰσάδελ-
φου του Βλυσίδη, ἐξυμνῶν τὰς ἀρετὰς,
τὴν γαλάκραν καὶ τὴν δρᾶσιν τοῦ ἀν-
δρός. Ἄς τὸν ἀκούσωμε:

«Μὲ ὑποτρέμουσαν ἐκ συγκινήσεως χει-
ρα ὑψῶ τὸ ποτήριον ὑπὲρ υγιείας τοῦ...
πεφωτισμένου ἀνδρός, τὸ πολυαχιδὲς καὶ
φιλόανθρωπον ἔργον τοῦ ὁποῖου ἔσσει θά
δεσπόζῃ τῆς ἐπιστημονικῆς Δημιουργί-
ας. Ὑψῶ κύριοι τὸ ποτήριον ὑπὲρ υγιείας
τοῦ διαπρεποῦς ἀνδρός, ὁ ὁποῖος, παγκο-
σμίᾳ συναινέσει, ἡξιώθη νά ταχθῇ εἰς τὴν
χορεῖαν τῶν ἐπιφανῶν ἐπιστημονικῶν φυ-
σιολογικῶν ὄλων τῶν χρόνων, ὄλων τῶν
αἰώνων! Διὰ τοῦτο σήμερον μεγάλε μου
φίλε, σπρεφόμενος πρὸς τὴν ἐξέγερσιν
μορφῆν σου, καὶ τὴν πανελληνίαν διερχο-
μένην ἀξίωσιν, πανευτυχῶς ἀπονεμῶ σοι
τόδε τὸ ἑπαιθλόν».

Καὶ ἀναστρέφον τὸ πηροῦν ἀπὸ τὴν πια-
τέλλαν τοῦ ψητοῦ, προσφέρει εἰς αὐτὸν
μιάν πατάταν!

Ἄλλὰ καιρὸς ν' ἀφίσωμε πιά τὰ τε-
πὰ καὶ νά κυτᾶμε καὶ τὰ... ὀφείλια:
Ὁραῖες, ἐμπνευσμένες προποσείας, μὲ λε-
πτότατον χιούμορ, ἀλλὰ καὶ σαφὲς ὑπο-

τὰ 10 σκονάκια πῆγε σὲ
σπῆτι τοῦ καὶ μόλις μῆκε
μέσα λέει στὴν γυναῖκα του.
—Γυναῖκα, γιόμισε τὴν
λάντζα μὲ κρύονερο.

Ἡ γυναῖκα τοῦ ἀφοῦ γιό-
μισε τὴν λάντζα ὅπως τῆς
εἶπε, μὴ πιστεύοντας τὰ μῦθια τῆς βλέπει
τὸν ἄνδρα τῆς νά γδύνεται καὶ νά μπαίνει
μέσα γυμνὸς μόνον μὲ τὸ λινάρι τοῦ

—Βρε ἄντρα μου τρελλάθηκες, θά πουν-
τιάσῃς χειμωνατικὸ μέσα σὲ κρύο νερό.

—Σῶπα, σὺ δὲν ξέρεις τῆς λέει, ὁ
κουμπάρος μας ὁ γιατρός μοῦ τῶπε, σὺ θά
τὸν μᾶθῃς;

Τσιμουδιά ἡ γυναῖκα του.

Στάθηκε λοιπὸν ὁ κουμπάρος ἡρωϊκά-
τα ἐπὶ μιᾶν ὀλόκληρη ὥρα σὲ κρύο νερό
καὶ ἔπερεν λίγο λίγο τὸ σκονάκι του. Αὐ-
τὸ ἐξηκολούθησε ἐπὶ πέντε ἡμέρες, γιὰ
τοῦ εἶχα πῇ νά παίρνῃ δύο σκονάκια τὴν
ἡμέρα. Κι' ἔτσι μετὰ τὴ

ΙΑΤΡΙΚΗ ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ

Με το συνάδελφο Χ... είχαμε αχώριστη και ειλικρινή φιλία, χρονολογούμενη από τα μαθητικά μας χρόνια. Είχαμε τελειώσει μαζί το γυμνάσιο, και ύστερ' από μακρά συμβούλια και διαβούλια αποφασίσαμε να γίνουμε 'Ακαδημαϊκοί πολίται, ακολουθώντας τη θεία του 'Ασκληπιού επισημή.... 'Ακολουθήσαμε μαζί πάντοτε τα μαθήματα της σχολής, και όταν έφθασε το πλήρωμα του χρόνου, μαζί πάλι δάκαμε εξετάσεις, λαβόντες τον περιφημο τίτλο του δόκτορος. 'Ο στρατός εις τόν όποιον ύπηρετήσαμε και οι δύο επί πολλά έτη, μάς χώρισε γιά κάμποσο καιρό. 'Όταν όμως τα βάσανα του στρατού τελείωσαν και πήραμε άπολυτήριο, άρχισαμε πάλι μαζί να κάνουμε τό γιατρό στην ίδια πόλι, με την διαφορά πώς αὐτός άσκούσε την ειδικότητα του άφροδισιολόγου. Είχαμε και οι δύο ριχτεί στή βιοπάλη προσπαθώντας ν' άντεπεξέλθουμε στίς απαιτήσεις τής ζωής και τής οίκογενείας, γιαντί έν τώ μεταξύ και οι δύο είχαμε γείνει οίκογενειάρχαι.

Τά βραδάκια μόλις τελειώναμε τής δουλειάς μας περνούσαμε από τό Φαρμακείο ένός κοινοῦ μας φίλου—του Κύρ 'Αντωνάκη—και άφού τόν πέραναμε μαζί μας, άποσυρόμεθα σέ μία γωνία ένός κεντρικού καφενείου, κι' άρχίζαμε τό αγαπημένο μας παίγνιδι τής πρέφα, ξεχνώντας λιγάκι τής πίκρας που μάς πότιζε συχνά τό άχαρό έ-πάγγελμά μας. 'Η ώρα αὐτή τής πρέφας που άπ' τή φοιτητικά μας χρόνια ήταν ή μόνη ψυχαγωγία μας, ήταν και γιά τούς τρεις μας ή πιό ευχάριστη και άπολαυστική, γιαντί έντός του ότι μάς θύμιζε τά ώραια και άλησμόνητα χρόνια τής φοιτητικής μας ζωής, έδινε και άφορμή ν' άπολαμβάνουμε τά άφάστου άστείότητος και χιοῦμορ καλαμπούρια του Κύρ 'Αντωνάκη με τά όποια έποίκιλε τό παίγνιδι, του κύρ 'Αντωνάκη που ήταν ένας σπάνιος τύπος—επιτραπέλλου και άθυροστόμου άνθρώπου, άλλα συνάμα ειλικρινούς και πιστού φίλου, και άρίστου έπιστήμονος. Γι' αὐτό και οι τρεις μας δεν βλέπαμε ποτε να έλθη ή ώρα τής πρέφας, μάς κατελάμβανε δε βαθειά μελαγχολία, άν καμιά φορά γιά διαφόρους λόγους δεν κατορθώναμε να συναντηθούμε και οι τρεις τήν «ώρα τής πρέφας».

Ένα βραδάκι είχαμε συναντηθῆ όπως πάντα και οι τρεις, και είχαμε άρχισει κή πρέφα μας με έξαιρετικό κέφι, ό δέ κύρ 'Αντωνάκης μάς έβομβάρδιζε αλύπητα με τά καλαμπούρια του, και τά γέλοια μας είχαν άρχισει να νινούν τήν περιέργειαν και τών άλλων θαμώνων του καφενείου, όταν έξαφνα βλέπουμε να μάς πλησιάζει τό κοριτσάκι του φίλου μας Χ.—μία χαριτωμένη

κοπελίτσα ως δέκα πέντε χρόνων—και κατευθυνόμενο προς τόν πατέρα του να του λέγει κάτι στο αυτί. 'Ο συνάδελφος τότε πετάει άμέσως τά χαρτιά από τά χέρια του, και πέρνοντας τό καπέλλο του διευθύνεται τρέχοντας προς τήν έξοδο ακολουθούμενος από τό κοριτσάκι του. Τό μόνο που πρόφθασε να μάς πῆ, ήταν να μη φύγουμε, και ότι ύστερ' από λίγο θα γυρίσει.

‘Η αλήθεια είναι πώς στήν άρχή άνησυχίσαμε, μά κατόπιν σκεφθήκαμε πώς άν του συνέβαινε κάτι τό σοβαρό θα τό έλεγε. —Μην άνησυχείς, μου λέγει ό Κύρ 'Αντωνάκης. Κάποια βρωμοδοουλιά είναι στή μέση. Ξέρεις τί σου είναι αὐτός ό γιατρός; Φείδι κολοβό...

Κι' άρχισαμε να γελοῦμε κοτσομπολεύοντας τήν αϊφνίδια φυγή του φίλου μας. Είχε περάσει άσχετή ώρα, κι' έγώ παρ' όλα τ' άστεία του Κύρ 'Αντωνάκη άρχισα να άνησυχώ, πιστεύοντας πώς κάτι σοβαρό θα συνέβη στο φίλο μας.

—Πρέπει να πεταχθούμε στο σπίτι του να ιδούμε μήπως έπαθε τίποτε, είπα στον Κύρ 'Αντωνάκη.

Δέν είχα όμως προφθάσει να τελειώσω τή φράσι μου, και βλέπω τό φίλο μας να μπαίνει στο καφενείο και να μάς πλησιάζει. 'Η όψις του έδειχνε πώς κάποια άσχημη δοκιμασία είχε περάσει. 'Αρχισαμε με άνυπομονησία να τόν ρωτούμε τί του συνέβη. Ρίχτηκε πάνω στον καναπέ, παρήγγειλε ένα καφέ και με φωνή που έδειχνε πώς κάτι σοβαρό του είχε συμβεί μάς λέγει.

—Βρέ παιδιά έπαθα μία γκάφα που θα τή θυμώμαι γιά όλα μου τά χρόνια. 'Ακούσατέ την. 'Εχω ένα ήλικιωμένο πελάτη, καλής τάξεως, που πάσχει από στενώματα τής ουρήθρας. Είναι ένας άπ' έ-κείνους τούς τύπους, που όπως λένε, έχει περάσει διά πυρός και σιδήρου. 'Ερχεται κάθε άπόγευμα μόλις σουρουπώσει και του κάνω θεραπεία, του κάνω δηλαδή διαστολές με τά γνωστά κηρία του Beliqui. 'Η θεραπεία πλησιάζει να τελειώσει. Σήμερα όπως πάντα τήν ώρισμένη ώρα ήλθε στο ιατρείο μου του έβαλα τό καθήκηρα τό μεγαλύτερο νόυμερο, και του είπα να καθήση ξαπλωμένος με τόν καθήκηρα στήν ουρήθρα τουλάχιστον ένα τέταρτο τής ώρας. 'Εν τώ μεταξύ βγήκα έξω από τό ιατρείο, κι' έπιασα κουβέντα με τή γυναίκα μου, ή όποια άρχισε να μου λέγει ότι τό βράδυ κάποια φίλη της έχει δεξιώσει, και ότι έπρεπε να μην άργήσω στή πρέφα, γιά να πάμε στή δεξιώσει. 'Εκείνη τή στιγμή χτυπάει τό τηλέφωνο. Με καλούσε να πάω γρήγορα ό συμβολαιογράφος μου να ύιογράψω κάποιο έπείγον συμβόλαιο. Βγάξω τή μπλούζα μου, πέρνω τό καπέλλο μου και φεύγω,

ξεχνώντας πώς μέσα στο ιατρείο είχα άφήσει τόν πελάτη μου ξαπλωμένο πάνω στή πολυθρόνα και με τό καθήκηρα στήν ουρήθρα. Πήγα στον συμβολαιογράφο, μά κι' αὐτός έλειπε και άναγκάσθηκα να περιμένω άρκετή ώρα. Μόλις ήρθε ύπέγραψα τό συμβόλαιο, κ' έφυγα άμέσως γιά να σάς βρω κι' άρχίσουμε τή πρέφα μας, χωρίς ούτε καν να πάη ό νους μου στον δυστυχῆ αιχμάλωτο του ιατρείου μου.

Και πίνοντας δυό τρεις ρουφιζές καφέ γιά να συνέλθω, ό συνάδελφος έσυνέχισε.

—Όταν πέρασε τό τέταρτο, ή μισή ώρα, ό πελάτης μου περιμένα να πάω να του βγάλω τόν καθήκηρα, άλλα που να φαντασθῇ ό φουκαράς πώς έγώ έπαίξα πρέφα. Πέρασε μία ώρα σκοτεινιάσε κι' αὐτός ξαπλωμένος στήν πολυθρόνα άγωνιούσε μέσα στο σκοτάδι. 'Αρχισε να βήχη μῆπως τόν ακούσει κανείς από τό σπίτι μου, άλλα εις μάτην γιαντί όλοι ήταν μαζεμένοι στήν τραπέζαρια που βρίσκεται στήν άλλη άκρη. 'Ο άνθρωπος άρχισε πλέον ν' άγωνιά, άλλα δεν τολμούσε να βγάλη μόνος του και τόν καθήκηρα. 'Αρχισε τότε να φωνάζει «γιατρέ» «γιατρέ» και να χτυπά παλαμάκια, ελπίζοντας πώς κάποιος θα τόν ακούσει. 'Η νοσοκόμος μου όμως όπως ξέρετε έχει φύγει έδώ και δέκα μέρες και δεν κατώρθωσα άκόμη να εύρω άλλη. 'Εκείνη τή στιγμή περνούσε έξω από τό ιατρείο ή ύπηρέτριά μου, άκουσε μία στιγμή τίς φωνές και τά παλαμάκια και μη γνωρίζοντας τί συμβαίνει, άνοίγει τήν πόρτα του ιατρείου άναβώντας συγχρόνως και τό φως. 'Αλλά όπισθοχώρησε έντρομη προ του άπαισίου θεάματος. Φαντασθήτε τό κακόμοιρο τό κορίτσι να ιδῇ ξαπλωμένο επάνω στήν ιατρική πολυθρόνα τόν πελάτη μου με τά γεννητικά του όργανα «έν όψει» και με τόν καθήκηρα στήν ουρήθρα έν είδει έστού. Κλίνει άμέσως τή πόρτα και τρέχει στή γυναίκα μου κι' έξαλλος τής περιγράφει τό τί είδε... μέσα στο ιατρείο. 'Η γυναίκα μου τάχασε. 'Αντρας μέσα στο σπίτι μου δεν ύπήρχε κανείς γιά να τή βοηθήσει. Πέρνει άμέσως τό τηλέφωνο κ' έρωτά τόν συμβολαιογράφο άν είμαι εκεί. Τίποτε όμως. Τότε θυμήθηκε πώς μπορεί να είμαι στο καφενείο παίζοντας πρέφα κι' έστειλε τό κοριτσάκι μας να με ειδοποιήσει. 'Εφυγα, άλλα ως που να πάω στο σπίτι μου τό μυαλό μου είχε γείνη κουκούτι καθώς λένε. 'Εσκεπτόμουν πώς να δικαιολογηθώ. 'Επί τέλους έφθασα άσθμαίνων και κάθιδρος, και μόλις μπήκα στο ιατρείο μου βόηκα τό πελάτη μου ξαπλωμένο στήν πολυθρόνα και με τόν καθήκηρα στήν ουρήθρα, άκριβώς στή στάσι που τόν είχ' αφήσει, άλλα σε κακά χάλια.

—Καλά μου τή κατέφερες γιατρέ, μου

“ΦΙΛΙ., “ΧΕΙΡΑΨΙΑ., ΚΑΙ “ΓΡΙΠΠΗ.,

Σουπα με καρδιοχτύπι
—«Δόσ' μου φιλή τρελλό»
και μουπες: “Εχω γρίππη
γι' αυτό δε σε φιλώ»

Μουπε ό γιατρός...τι λύπη,
πώς όποιονε φιλήσω
άμέσως από γρίππη
κι' αὐτόνε θα κολλήσω».

Τό χέρι σου πιάνω
μα πάλι λές:... «Δέν πρέπει»
τό τράβηξες...άμέσως
και τόβαλες στήν τσέπη

Και μουπες: “Αν πιστεύετε
μη βάζετε ύποψία....
γιατί άπαγορεύεται
στή γρίππη... ή χ ε ι ρ α ψ ι α

Τήν άλλη μέρα όμως
φάν κ' ή άπνία σου
Γρίππη είχαν άποτόμως
οί νηοί στή γειτονία σου
με πυρετό και βήχα....
Κι' έγώ μόνο δεν είχα!

‘Ο Μπεμπέκος

Σ Υ Ν Ε Ν Ν Ο Η Σ Ι Σ . . .

—'Ακούστε φίλε μου, λέει ό γιατρός στον σύζυγο. 'Η όψις τής γυναίκας σας δεν μ' άρέσει καθόλου.

—Ότε και μένα γιατρέ μου, άπαντῶ με ζήλευτη ειλικρίνεια ό σύζυγος. 'Αλλά, άνατρέπει καλά τά παιδιά μου, μαγειρεύει θανμάσια... και μου κάνει και τήν μπουγάδα. Δέν μπορεί κανείς να τ' εχη και όλα!..

λέγει. 'Εχω σχεδόν τρεις ώρες σ' αὐτή τή θέσι. Πιάστηκε ή μέση μου. Είναι κατ'άστας αὐτή γιατρέ μου.

Προσπάθησα να δικαιολογηθώ λέγοντάς του πώς κάτι σοβαρό μου συνέβη και του ζήτησα χίλιες φορές συγγνώμη. Του έβγαλα τόν καθήκηρα, πήρε άμέσως τό καπέλλο του, μου είπε μία ξερή καλή νύχτα κ' έφυγε.

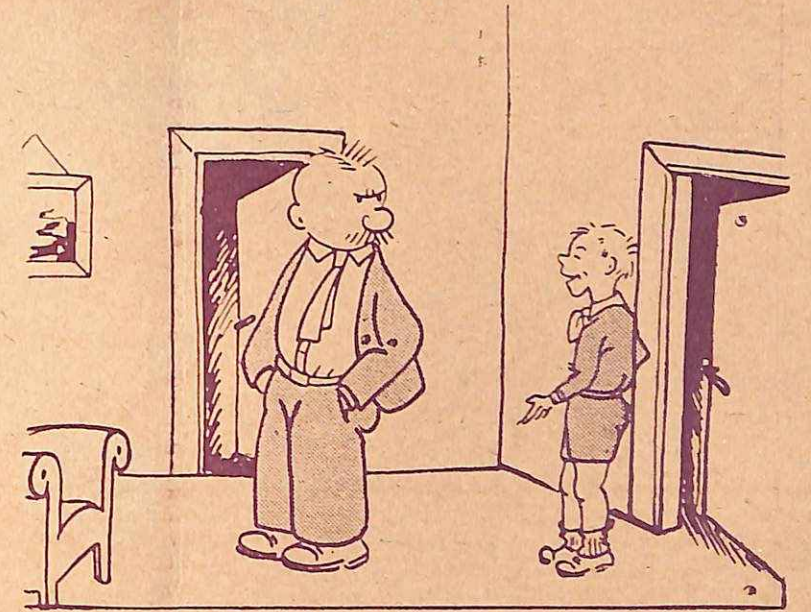
“Όταν έτελείωσε τή διήγησί του ό φίλος μας τά γέλοια που έπηκολούθησαν είναι άπερίγραπτα.

—Γελάτε, μάς λέγει, μά έγώ συλλογίζομαι πώς τόν πελάτη μου αὐτόν δεν θα τόν ξαναϊδω πλέον, και ήταν από τούς πιο καλούς.

Και δεν είχε άδικο, γιαντί από τότε τόν έχασε γιά πάντα...

† 'Ιατρός ΠΕΡ. ΦΩΚΑΣ

Χ Α Μ Ε Ν Α Ο Ν Ε Ι Ρ Α



ΥΙΟΣ: Πατέρα είδα στον δρόμο ένα σκοτωμένο και δεν μπόρεσα να κοιμηθώ όλην τήν νύχτα.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Κρίμα, και έγώ όνειρευόμουν να σε κάνω γιατρό.

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ

‘Αγαπητό «Σαλόνι»,

Βαριεστημένος από τήν καθημερινή ζωή του γιατροῦ άπεφάσισα να γράψω κάτι γιά να διασκεδάσω τήν άνία μου. 'Επεχείρησα λοιπόν να μετατρέψω σε διηγηματάκι τήν κάτωθι γκάφα του άειμνήστου καθηγητού μου Δηλιγιάννη όπως μου τήν διηγήθηκε κάποιος πελάτης μου.

Ποδ' έτών ό εκ Σύρου συμπολίτης μου Γ. Χ. έπεσεκέφθη τόν άειμνήστον καθηγητήν μας Κ. Δηλιγιάννην (έγώ τότε ή-μουν φοιτητής) γιά να τόν εξετάση και να του πῆ από τι έπαυσε και τί θεραπεία έπρεπε να κάνει. 'Αφού ό καθηγητής τόν εξήτησε και του είπε τί δάιτα να κάνει του έδωσε και μίαν γραπτήν συνταγήν διά τήν λήψιν των φαρμάκων και τήν θεραπείαν που έπρεπε ν' ακολουθήσει. Με τήν συνταγή στο χέρι ό άρρωστος έφυγε ευχαριστώντας τόν καθηγητή. Τόν άλλο χρόνο ό Γ. Χ. έπεσεκέφθη και πάλιν τόν καθηγητήν χωρίς έννοείται να του δώση γνωριμίαν έκθέτοντάς του τήν κατάσταση τής υείας του. 'Αφού τόν εξήτησε πάλιν ό καθηγητής ήρωιτε γράφον νέαν συνταγήν και τά

σχετικά τής θεραπείας. Καθ' όν χρόνον όμως ό καθηγητής έγραφε ό άρρωστος του λέει:

—Ξέρετε κ. καθηγητά έκανα και τά 20 θερμά λουτρά άλλα δεν είδον μεγάλην βελτίωσιν τής καταστάσεώς μου.

‘Ο καθηγητής μόλις τάκουσε τινάχτηκε δροθιος και έξαλλος του λέει:

—Και ποιος έυλοσχίστης σου είπε να κάνης 20 ζεστά λουτρά, τί δουλειά έχουν τά λουτρά κύριέ μου με τήν πάθησιν σου. ‘Ο άρρωστος έκόμπιασε τάχασε και δεν ήρεξε τί να πῆ.

—Πές μου λοιπόν ποιος σου είπε να κάνης λουτρά.

Τότε άντι άπαντήσεως ό άρρωστος βγά-ζει τό πορτοφόλι του ψάχνει μέσα και δίνει στο γιατρό ένα χαρτάκι.

‘Ο Δηλιγιάννης τό πέρνει τ' άνοίγει και τό διαβάσει. Δέν πιστεύει στα μάτια του, βάζει και τά γυαλιά του, προσέχει τήν υπογραφή και πέφτει έξηντλημένος στή καρέκλα του.

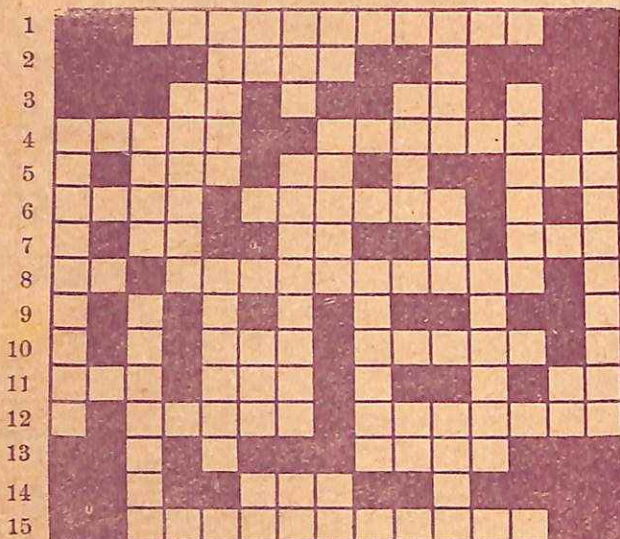
Δέν ύπήρχε πλέον καμιά άμφιβολία. Τά 20 θερμά λουτρά άνεγράφοιτο στήν συνταγή και ή συνταγή ήταν ύπογεγραμμένη φαρδειά πλατεία: Κ. ΔΗΛΙΓΙΑΝΝΗΣ.

Α. Μ. 'Ιατρός, Σύρος

STHÉNOLO ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΝ ΤΩΝ ΤΟΝΩΤΙΚΩΝ

ΣÉDOPULMINE ΚΑΤΑΠΑΝΕΙ ΚΑΙ ΤΟΝ ΠΛΕΟΝ Ε- ΠΙΜΟΝΟΝ ΒΗΧΑ

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15



ΤΟ 4ον ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ
ΤΟΥ «ΣΑΛΟΝΙΟΥ»
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) "Αριστον φάρμακον κατά της υπερτάσεως.
- 3) Νόσος του βακίλλου Νικολάιφ.—"Ορατόν μόνον υπό των κοιμωμένων (ἀρχ.).
- 4) Τό μοναδικόν ἐν Ἑλλάδι Τονωτικόν.
- 5) "Ανθρωποσωτήρ εἰς τὴν δημοτικὴν (κλητικὴν).—Βρογχικὴ νόσος.
- 6) "Αναφορικὴ ἀντισηψία.—Προστατικὴ τοῦ βλέπω (ἀρχ.).—"Εάν δὲν ἔλειπε τὸ τελευταῖον γράμμα θὰ ἦτο ἐν ἑκ τῶν 3 κακῶν.
- 7) Γενικὴ μιᾶς τῶν Δωδεκανήσων.—"Αποτελεσματικώτατον κατὰ τῶν ἐντερικῶν παθήσεων.—Σύνδεσμος, αἰτιολογικὸς (ἀρχ.).
- 8) Δύο ὁμοῖα φωνήεντα.—Πρότυπον Ἑργασίας Φαρμακευτικῶν Προϊόντων.—Γράμμα ἀλφαβήτου.
- 9) "Αλάνθαστον φάρμακον κατὰ τῶν πόων.
- 10) Γράμμα γαλλικόν, σύμφωνον.—Κολητική οὐσία.
- 11) Γνωστός σκιτσογράφος, τῆς πρωτεύουσας.—Ἐστεμμένος (λατινικόν).—"Απαράιτητον διὰ τὴν ἀκτινοσκόπησην.
- 12) Πρωτεύουσα Βαλκανικοῦ Κράτους.
- 13) Τὸ πλέον εὐαίσθητον ὄργανον τοῦ ἀνθρώπινου σώματος.
- 14) Μέταλλον διὰ τὸ ὅποιον ὁ κόσμος ἀλληλοσπαράσσεται (γαλλιστί).
- 15) "Εξαίρετον φάρμακον κατὰ τῆς ἐπιληψίας.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) "Αποτελεσματικώτατον καρδιοτονωτικόν.

2) καὶ ἀβλαβή.

3) Πῶς μένουν τὰ θηλάκια τῶν λατρῶν καὶ φαρμακοποιῶν ὅταν ὁ κόσμος ὑγιαίνει.

4) Πασίγνωστον καὶ ἀποτελεσματικὸν ἐμμηναγωγόν.

5) "Αρχαῖος Θεός.—Συμπερασματικὸς σύνδεσμος.—Νότα μουσικῆς.

6) Αὐτόνομος "Ασφαλιστικὸς Ὄργανισμός.—"Η προσφιλεστέρα ὑπαρξίς τοῦ ἀνθρώπου.

8) "Αρθρον (πληθ.).—Κυταπαύντικόν τῶν νεύρων.

9) Δύο γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου.—Τὰ ζῶα εἰς τὴν δημοτικὴν.—Πρόθεσις.

10) Δημόσιον θέαμα.—"Οργανον τοῦ σώματος.

11) Πρόθεσις.—Τὸ ἥμισυ τῆς λέξεως νερόν.—Μάρκα γνωστῶν ἑλλιν. καλλυντικών.

12) Δημόσιον ἔσοδον.—Κατὰ τὸ ὑπέροχον.

13) Δύο γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου.—Τὸ μικρόν ὄνομα διασήμου γκαγκστερ.

14) Ταβέρνα κατὰ τὸ εὐρωπαϊκότερον.

15) Σπαζοκεφαλία πρὸς τὴν εὐγενέστερον.

ΜΟΝΙΕΡΝΑ ΙΑΤΡΙΚΗ

ΤΑ ΑΝΤΙΦΑΡΜΑΚΑ

ΕΜΜΕΤΡΟ ΜΑΘΗΜΑ ΤΟΥ
ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΚΟΥ ΤΖΟΓΕΤὸ ἀντιφάρμακον σὶδ κρῖο εἶνε... ἡ σόμπα
τὸ ἀντιφάρμακον τοῦ ἔρωτα εἶνε... ἡ τρόμπα
τὸ ἀντιφάρμακον σὶτὴ νύστα εἶνε... τὸ πλύ-σμο
τὸ ἀντιφάρμακον σὶτὴ φθοῦρα εἶνε... τὸ[ξύσιμο...
τὸ ἀντιφάρμακον σὶτὴν λόρδα εἶνε... ἕνας μεζές[διαλεχτός
καὶ τὸ ἀντιφάρμακον σὶτὴν καντάδα, τὸ δο-

[χείον τῆς νυχτός!..

Τὸ ἀντιφάρμακον τῆς μοναξιάς... νὰ πείρ-

[νῆς τὸ μαξίλαρι ἀγκαλιά σου
τὸ ἀντιφάρμακον σὶτὰ σισυρόλεξα... νὰ τρα-[βᾷς τὰ μαλλιά σου
τὸ ἀντιφάρμακον τοῦ γάμου... νὰ κόψῃς[τὸ λαμό σου μ' ἕνα γυαλί.
τὸ ἀντιφάρμακον σὶτὴν περμανάντ... κούρε-

[μα μὲ τὴν ψιλή!..

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 3 ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ



Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Ἱατροὺς κ. κ. Χρ. Καλλιτσάντην, Εὐάν-
θην Ν. Δουρνίκου, Π. Καφαντάρη, ἐν-
ταῦθα. Θ. Δευτεράϊον, Σάμην, Κεφαλλη-
νίας, εὐχαρίστως σὰς ἐνεγράφημεν εἰς
τοὺς καταλόγους μας.

Ἰωάν. Βλιάμον, Καρλόβασι, Σάμου, ἐ-
σημειώσαμεν τὴν νέαν σας διεύθυνσιν.
Δ. Μπαρμπέταν, Σῦρον. Τὸ ἀνέκδοτον
σας χαριτωμένον καὶ τὸ δημοσιευόμεν εἰς
τὸ παρὸν τεύχος.

τὸ ἀντιφάρμακον ὅταν δὲν ἔχεις κούρσα δι-
[κή σου... δίφραγκο καὶ μὲ τὸν κλοσοῦρη
καὶ τὸ ἀντιφάρμακον γι' αὐτοὺς ποὺ γρά-
[φουν ποιήματα... ντουφέκιμα μὲ

[γιαούρη!..
τὸ ἀντιφάρμακον τῆς χήρας εἶνε... ἡ πα-[ρηγορία
τὸ ἀντιφάρμακον τῆς παντρεμμένης... ὁ

[κουμπάρος, ὁ νοικάρης κι' ἄλλοι καμ-

[μιὰ σαρανταριά
τὸ ἀντιφάρμακον σὶτὴν καρπαζά... ὑπομονή[ἀπόλυτη
τὸ ἀντιφάρμακον γιὰ τοὺς κάλλους.... περ-[πατάτε ξυπόλυτοι!
τὸ ἀντιφάρμακον τῆς ἐγκαταλείψεως... νέες[ἔρωτικες πληγές
καὶ τὸ ἀντιφάρμακον γιὰ τὴν αὐτνία ἐγώ...
Ο ΤΖΟΓΕΣ

ΤΟ ΝΕΟΝ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣΜΑ

BIOGASTROL

ΣΥΝΘΕΣΙΣ:

SILICATE KAI BISMUTH
CARBONATE DE CHAUX
CARBON. DE MAGNÉSIE
EXTRAIT DE BELLADONE
PARAVERINE.



ΚΑΤΑ ΤΗΣ

ΥΠΕΡΧΛΩΡΥΔΡΙΑΣ ΠΥΡΩΣΕΩΣ.
ΓΑΣΤΡΙΚΩΝ ΣΠΑΣΜΩΝ. ΓΑΣΤΡΙ-
ΤΙΔΟΣ. ΕΛΚΟΥΣ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑ-
ΧΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΔΩΔΕΚΑΔΑΚΤΥ-
ΛΟΥ.

PASSIFLORA
CRATAEGUS
BALLOTE
ANEMONE
SAULE BLANC

Passiflorine

Τελειότερα σύνθεσις δὲν ὑπάρχει

κατὰ τῶν:

ΑΥΠΝΙΩΝ, ΝΕΥΡΑΣΘΕΝΕΙΑΣ, ΝΕΥ-
ΡΙΚΗΣ ΔΙΕΓΕΡΣΕΩΣ, ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ
ΥΠΕΡΚΟΠΩΣΕΩΣ, ΑΓΧΟΥΣ, ΤΑΧΥ-
ΚΑΡΔΙΑΣ, ΑΡΤΗΡΙΑΚΗΣ ΥΠΕΡΤΑΣΕ-
ΩΣ, ΔΙΑΤΑΡΑΧΩΝ ΕΜΜΗΝΟΛΗΨΙΑΣ
ΚΑΙ ΔΥΣΜΗΝΟΡΡΟΙΑΣ.

RHÉOCHOLINE

ΤΟ ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ ΦΑΡΜΑΚΟΝ ΤΟΥ ΗΠΑΤΟΣ

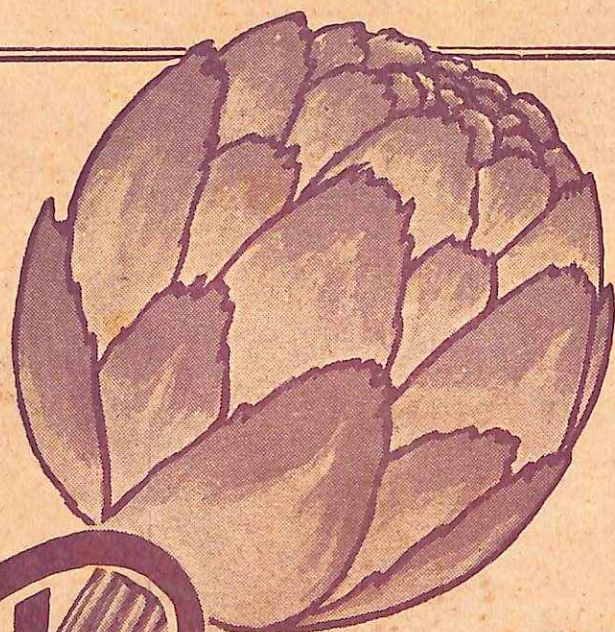
Επιτυχία άνευ προηγούμενου

ΥΔΑΤΩΔΗΣ ΔΙΑΛΥΣΙΣ ΒΙΤΑ-
ΜΙΝΗΣ D- ΚΑΙ ΑΣΒΕΣΤΙΟΥ

alciovitamine

ΤΟ ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΟΝ ΕΙΣ
ΒΙΤΑΜΙΝΗΝ D ΚΑΙ ΑΣΒΕ-
ΣΤΙΟΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣΜΑ

Ἐκάστη φύσιγξ 1 κυβ. ἐκ. περιέχει
8000 Δ. Μονόδας Βιταμίνης D



ΤΡΕΙΣ ΠΕΠΤΟΝΑΙ
(ΚΡΕΑΤΟΣ · ΩΩΝ · ΙΧΘΥΩΝ)

+

SULFATE DE MAGNÉSIE
SPÉCIALEMENT DESSÉCHÉE
+
EXTRAIT D'ARTICHAUT

ΑΠΟΤΕΛΟΥΝ ΤΗΝ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΤΗΣ

RHÉOCHOLINE

Διὰ τοῦτο καὶ δικαίως θεωρεῖται τὸ καλλίτερον χολαγωγόν